

Damla Damla Aşk

İbrahim Ali

İçindekiler

<i>Umutsuzluğum .....</i>	<i>7</i>
<i>Doğum Günü .....</i>	<i>17</i>
<i>Yarım Kalan Şiirim .....</i>	<i>27</i>
<i>Bırakma Ellerimi .....</i>	<i>40</i>
<i>Şiirler.....</i>	<i>65</i>

*Adam gibi seven erkeklere ve
kendilerine hiç şiir yazılmamış
kadınlara ithafen*

Umutsuzluğum

Soğuk bir kış günüydü. Öyle soğuk bir gündü ki, soğuğu duyguları bile dondurabilecek güçteydi. Her tarafta bembeyaz örtü, gördüğüm tek bir şey bile yok bulanık pencereden; sadece beyaz var. Durgun gözlerim dalıyordu mazime, kapanmayan yaralarım, bitmeyen acılarıma, yarım kalan hatıralarıma. Sağ elimde topraktan yapılmış irice bir fincan; içinde kışın soğuğuna meydan okuyan donmuş duygularımı ertecek sıcaklıkta neskafe. Önümde bir not defteri ve dalıyorum yaşayamadıklarımı yaşamaya, hatırlarımı sıcak tutmaya. Gözlerim beyazın saflığında kaybolurken aklıma gelen ilk şey ağlayamadığım günlerim. Öyle bir duygu ki bu, zaman duruyor sanki ve kımıldayamıyorsun. Her şey anlamsızdır başta, her şey boştur. En duygusuz duyudur ağlayamamak. Sonra yaşadığını fark ediyorsun; yaşama isteği olmasa da içinde. Ürperip başını kaldırman gerekiyor, dışarı çıkıp herkesleşmen gerekiyor; zor geliyor tabi yapmıyorsun, yapamıyorsun; kapatıyorsun odanın ışığını, yatıyorsun kapkaranlık odanda. Gözlerin ister açık ister kapalı olsun farketmez gördüğün tek şey karanlık ve hiç de şikayetçi değilsindir durumundan. Düşünmek istiyorsun, terkedilişini hazmedemeyip sinirlenmek istiyorsun, bağırarak çağırmak istiyorsun, kendini

zorluyorsun bunları düşünmene ama olmuyor ne düşünebiliyorsun ne kızabiliyorsun ne de ağlayabiliyorsun. Dedim ya en duygusuz duygudur bu. Yaşadığını destekleyecek tek delil nefes alıp vermek; onu da bile zar zor yapıyorsun. Oysa o kadar delil var ki seni öldüğüne inandıracak. Bilmiyorsun; gerçekten yaşadığını bilmiyorsun. Ağlasan geçecek belki, gözyaşı döksen bitecek bu anlamsız tavrın, adını koyamadığın duygun; ama olmuyor, çırpındıkça bir şey yapmaya, daha da hiçbirşeyleşiyorsun karanlık odanda. Ölmek istiyorsun ama kendini öldürmeye ne cesaretin ne de gücün vardır. Günler ilerlerken farkında olmuyorsun bir şeylerin değiştiğini, ilerlediğini. Kopan takvim yapraklarının haddi hesabı yoktur ama bilmiyorsun. Bilmediğini de bilmiyorsun, sonradan öğreniyorsun. Geçen sayısız günden sonra alışıyorsun bu duruma ve kendini kapattığın odandan çıkıyorsun yavaşça. Her şey farklıdır artık, senin gibi. Yaşadığın sürece hiç dikkat etmediğin detaylar gözüne gözüne giriyordur şimdi; insanların tavırlarını, konuşmalarını, hislerini analiz etmeye çalışıyorsun umursamaz tavrınla. Yeni doğan bir kedicğin doğayı tanıması gibidir bu, eksiz olan tek şey vardır; yaşama sevinci. Zaman geçtikçe herkesleşiyorsun sende ve gerçekten yaşamaya başlıyorsun şimdi. Hiç bir zaman aynı olmayacaktır hayatın bunu biliyorsun ve gözlerindeki bu derinlik seni en olmaz zamanlarda, en kuytu köşelerde yakalayacağını ve içine çekeceğini biliyorsun ama her zamanki gibi yine de

umursamıyorsun. Mazindeki bu yara her aklına gelişinde başkalaşıyorsun ve zaman geçtikçe ağlayamadığın üzüntüler hafifliyor azıcık, alışıyorsun. Yine her zamanki gibi sabah koşunu yaparken dinlenmek için bir yere oturuyorsun ve tıpkı binlerce yıl sıcaklığını biriktiren bir yanar dağın içindikileri püskürtmesi gibi dayanamıyorsun artık yalnızlığa ve ağlıyorsun. O kadar sıcak ve hızlı akıyordur ki gözyaşların, bırak yanağında kurumasını koynuna kadar giriyor, yerleri ıslatıyor ve durmak nedir bilmiyor. O an ağlamanın sonsuza kadar sürecekmış olduğunu düşünüyorsun ama yine yanılıyorsundur; içinde birikenler bittikçe gözyaşların da bitiyordur. Eve gidiyorsun koşarak ve aynanın karşısına geçiyorsun. Dakikalarca bakıyorsun kendine hiçbir şey demeden ve düşünmeden. Sonra hala ıslak olan yakalarına odaklanıyorsun. Gözyaşı damlalarının içinde sevgilinin nur yüzünü görüyorsun anlamsızca. Vefasızlığın bu kadarına ne demeli diye düşünüyorsun. O sana bakıp hala gülümseyebiliyor ve gülümsüyordur. Kızıyorsun kendine, yüzünü aceleci bir tavırla yıkıyorsun ve siliyorsun yüzünü doğanın capcanlı kokularını içinde barındıran bir havluyla. Sonra kendine tekrar bakıyorsun gözlerinin içine içine ve bir rönesansa ikna ediyorsun kendini. Kendini dışarı atıyorsun ve uzun zamandır hiçbirşey yapmaman o kadar birikmiştir ki yapacaklarında aceleci davranıyorsun hep. Hemen gidip biricik arkadaşını, en sevdiğin dostunu buluyorsun ve davet ediyorsun evine ama hiçbir şey sormamak şartıyla...

Ne olduysa o gece oldu. Dostum davetime icabet etti; kırmadı beni, kırmazdı da hiçbir zaman. Tanıdığım en vefalı insandı o. Fark etmişti bir şeylerin ters gittiğini ve dalgın gözlerime şaşkınlıkla bakıyordu. O gece diğer gecelerden farklıydı. Bahçede otururken dikkatimi çekti; yıldızlar her tarafta ışıldıyordu ve tam evimizin arkasında saklanan dolunay da az sonra sohbetimize katılacaktı. Sabahtan biriktirdiğim odun parçalarını oradaki birkaç taşın üzerine dikeyce koydum ve elime günlük gazeteden koparıp aldığım birkaç parçayla ateşi yaktım. Birkaç deneme sonucunda ateş yanmıştı ve ben kankamla karşılıklı oturuyordum. Dostum yüzüme bakmıyordu bile; baksa biliyordu utanacağımı. Başını öne eğmişti ve sabırsızlıkla benim ne anlatacağımı bekliyordu. Odunlar iyice alev almıştı, ay da yıldızlar gibi ortaya çıkmış ve arkadan cırcır böceklerinin sesi geliyordu kulağımıza. Zaman doğru zamandı. Derinden bir iç çektim ve başladım anlatmaya:

“Bildiğin gibi bundan tam iki yıl önce Ahu’yla tanışmıştık. Okula geldiği daha ilk günden beri dikkatimi çekmişti ve gülümsemesindeki o incelik, gamzelerindeki o derinlik, gözlerinin ışıltısı, yüzünün parlaklığı beni ona aşık ettirmişti. Ah o gülümsemesi!” diye iç çektim ve sustum dakikalarca. Arkadaşım ellerini birbirine bağlamış gözlerini ateşten

ayırmıyordu ve anlattıklarımı pür dikkat dinliyordu. Sessiz geçen birkaç dakikadan sonra kaldığım yerden devam ettim.

“ AH! ‘U’, Ahu, Ahu...” diye ismini sayıklarken gözyaşlarımın teslimiyetini gördüm yanaklarıma.

“Onun gülümsemesini hatırladığımda yüzümde beliren o kocaman mutluluk yaşlı gözlere bıraktı yerini şimdi. Güldürmüyor artık, mutlu etmiyor aklıma gelişi. Son zamanlarda biraz soğuk davranıyordu Ahu ama o gün hepsinden farklıydı. Yaklaşık iki yıl olmuştu birlikteliğimiz ve birbirimizi karşılıksız, sonsuz bir sevgiyle seviyorduk. Meğerse iki yıldır yanılmışım ben her işte olduğu gibi. AH! ‘U’. Ahu... Adını her ağzıma alışımda içim titriyor, onu ben herşeyden çok sevmiştim” derken biricik arkadaşım olayı anlamıştı ve benim bu durumumu gördükçe gözleri daha da dayanamadı ve hafiften gözyaşları yanaklarını ıslatmaya başladı.

“Vay be! Aşktan önemliymiş gurur, makam, kariyer. Oysa o kadar güzel geçti ki zamanımız, o kadar mutlu olduk ki birlikte; şimdi hepsini parçaladı gitti. En çok da kalbimi parçaladı; hatıralarımı, hayallerimi, emellerimi... Geçen gün yine buluştuk sahilin orada. Oturduk yanyana, denizin uçsuz bucaksız maviliğine bakıyoruz ikimiz de. Son buluşmamız olduğunu bilemezdim. Yüzüm gülüyordu yine, mutluydum çünkü o beni seviyordu ve yanımdaydı her zamanki gibi. Ahu’nun gözleri dalgındı fakat sonradan farkettim. Birlikte sahile bakarken zaman su gibi geçiyordu sanki. Başımı

omuzuna yasladım ve gözlerimi kapattım. Keşke o an zaman dursaydı ve biz öylece kalsaydık. ‘Sevgilim’ dedi, ‘Ben gidiyorum, bu son buluşmamız’. O an gözlerim aniden açıldı ve ben doğruldum. Yüzümü o bembeyaz çehresine çevirdim, ağlıyordu. Şaşkınlıkla sordum ‘noldu sevgilim?’. ‘Gidiyorum buradan uzaklara, çok uzaklara. Ailem gitmemi istiyor, mecburum buna. Sevgili kalamayız. Senden de son bir isteğim var, nolur kararımı kabullen, yaşadıklarımızı ve beni unut’ dedi. Güldüm anlamsızca. ‘Ne saçmalıyorsun sen’ der demez kalktı oturduğumuz yerden ve arkasına bakmadan gitti. Ben gitmedim peşinden, gidemedim. Durdum, donakaldım, kımıldayamadım yerimden. Gözlerim masmavi denize çevrildi ve inanamıyordum olanlara. Şokunu atlatmam saatleri buldu. Hiç bu kadar ciddi olmamıştı Ahu. İnandırmıştı beni gerçekten gideceğine. Sonra kalktım, eve geldim. Beynimi kemiren iki soru vardı. ‘Neden gidiyor?’ ve ‘Nereye gidiyor?’. Cevabını bulmak çok da zaman almadı. Arkadaşı söyledi; Ailesi, benim onu mutlu edeceğimi düşünmüyormuş, burda kalırsa hayatı dört duvardan ibaret olacak, mahvolacak ve hiç mutlu olamayacakmış. Oysa yurtdışında daha iyi bir okulda eğitimini devam ettirip hem güzel bir kariyer hem de onu daha mutlu edecek birini bulacaklarını söylemişler Ahu’ya. Benden de bunu kabullenip saygı göstermemi istedi arkadaşı. Bildiğim kadarıyla ailesi çok da sert değildi ve her zaman Ahu’nun kararlarına saygı gösterirlerdi. Ne oldu ki kızlarını zorla gönderiyorlar

yurtdışına; o burada benimle kalmak isterken. Bunun da cevabını bulmak uzun sürmedi. Gerçeği anladım ki ailesi zorla göndermiyormuş Ahu’yu. Uzun zaman hep benimle ilerde yaşayacağı zorlukları ve sıkıntıları anlatmışlar; bir nevi beynini yıkamışlar diyebilirim. Ama Ahu nasıl olur da onlara karşı çıkmaz? Nasıl olur da bunlara inanır. Bana olan sevgisi yetmiyor muydu ailesinin teklifini reddetmek için? Buna karşı çıkmamış hiç yani yalan söyledi bana zorla göndermiyorlarmış. Bana çok büyük bir aşkla bağlıymış, geçirdiğimiz aylar, yıllar onu çok mutlu etmiş ama gitmesi lazımmiş işte. Keşke beni başka bir zamanda, başka bir yerde tanısaymış. O zaman daha farklı olurmuşmuş... Hiç aklıma bile gelmezdi bu günleri göreceğim. Beni burada başbaşa yalnızlığımı terketti gitti hayalleriyle. Bilmiyor ki benim de hayallerim gitti onun hayalleriyle. Şimdiden çok özledim kokusunu, gülüşünü. Ne kadar vefasız olsa da hala seviyorum onu. Belki döner geriye, bırakmaz beni. Hiç bırakmadı beni zaten, gelir yine elimi tutar ısıtır. Gözlerimin içine bakar. Utanırcasına eğer başını ve gülümser...”

Arkadaşım yerinden kalktı, geldi elimi tuttu ve ağlamaklı gözlerle şunları fısıldadı. “Zor olsada, unutamasan da, hayatında artık o yok ve alışmalısın buna. O artık yok”. Gecenin geri kalan kısmı sessizliğe bürünmüştü ve ağlamalarımız tıpkı konuşmalarımız gibi kesilmişti.

Soğuk bir kış günüydü. Öyle soğuk bir gündü ki, soğuğu duyguları bile dondurabilecek güçteydi. Her tarafta bembeyaz örtü, gördüğüm tek bir şey bile yok bulanık pencereden; sadece beyaz var. Durgun gözlerim dalıyordu mazime, kapanmayan yaralarım, bitmeyen acılarıma, yarım kalan hatıralarıma. Sağ elimde topraktan yapılma irice bir fincan; içinde kışın soğuğuna meydan okuyan, donmuş duygularımı ertecek sıcaklıkta neskafe. Önümde bir not defteri ve dalıyorum ruhumun derinliklerine. Yine bembeyaz boş bir sayfayı açıyorum defterimde ve döküyorum içimi mısralara...

*U*mutsuzluğum

Emellerine ulaşamasa da gözlerim
Ben yine yollarını gözlerim
Arkana bakmadan çekip gitsende
Ben seni deliler gibi özlerim

Paramparça oldu senden kalanlar
Hayallerdi seni benden çalanlar
Aşkımızı soldurdu bitmez yalanlar
Hiç mi etkilemedi aşk kokan sözlerim

Bazen dakika geçmek bilmezdi
Kader hiç gözyaşlarımı silmezdi
Hayat bana zaten hiç gülmezdi
Bulut misaliydi benim gözlerim

Her gece gökyüzünü izlerim
Çoğalır sana olan hislerim
Ben seni kendimden bile gizlerim
Söyle ne zaman gülecek seninle gözlerim

Doğum Günü

Heyecanı Kasım ayı bulutlarının İstanbul sokaklarına döktüğü gözyaşları gibi dinmek bilmiyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme ve elinde bir demet çiçek vardı. Elleri terlediğinden iki de bir pantolonuna siliyor ve çiçeği kokluyordu. Heyecanı gün gibi ortadaydı, mutluluğu da. Bir yandan çiçeklerle oynuyor, diğer yandan içindeki şiiri fısıldıyordu..

Takvim yaprakları Ağustos ayının sonunu gösteriyordu. Tıpkı Ağustos gibi onun da gülümsemesi bitiyordu. Bavullar hazırlanmış, biletler alınmıştı. Ne kadar da yazın bunaltıcı sıcaklığı ve nemi olsa da havada, özlem kokmaya başlamıştı her yer. Gidecekti sevdiği tıpkı Ağustos gibi. Bu temelli bir ayrılık olmasa da onsuz geçen saatler aylara bedeldi; Peki ya onsuz geçecek olan aylar ne kadar sürecekti? Zaman kavramı, sabitliğinden çok hissedilendir ve yüreğinde hissettiğin zamanın da saati icat edilmedi...

Ağır ağır yürüdü otobüs terminaline. Kafasında binlerce senaryo, hepsinin de sonu meçhul. İki elini de cebine koymuş, iki adım ileri bir adım geri misali yürüyordu. Gözleri o kadar dalgındı ki, etraftan çok hayallerini görüyordu önünde. Otobüsün kalkmasına beş dakika kala varmıştı terminale. Aslında ona kalsa saatlerce önceden giderdi son kez hasret gidermek için ama işin ucunda veda vardı ve

sevmezdi hiç veda etmeleri. Sevgilisi bavulunu bagaja yerleştirir yerleştirmez geldi yanına ve sarıldılar. O an zaman dursa ve herşey öyle dorsa diye geçirdi içinden. Sarılırlarken sağ eliyle sevgilisinin saçına dokunuyor ve içini çekebileceğİ kadar kokluyordu. “Her şey tamam mı?” diye sordu. Her şey tamamdı. “Sana kısa bir şey yazdım yolda gelirken” dedi. Sevgilisinin ciddiyeti kayboldu hemen ve gülümsemeye başladı. “Hay hay şair bey, lütfen okuyunuz” dedi gülümserken. “Tamam ama gülmek yok” dedi ve gülmeye başladı şair. Ortam neşelenmişti hafiften. “Tamam olur, gülmem” derken sevgilisi; gözlerinin içi parlıyordu ve dudaklarından mutluluk akıyordu. Sessiz geçen bir kaç saniye konsantre olmasına yetmişti; hafiften öksürüp ses tellerini temizledi ve başladı şiirini dillendirmeye.

- Her gece rüyamda seni görmesem
Dışlerimi fırçalamadan yatardım emin ol.

Sevgilisi şiiri dinlerken parıldayan gözleri dışına taşmıştı ve gülümseyen dudakları neredeyse kulaklarına ilişecekti. şiiri bitirdikten yaklaşık bir saniye sonra sevgilisinin kahkahası sessizliğİ bozdu.

“Hahaha yaa öyle mi?!” diye söylendi sevgilisi.

“Bugün bile yüzümü güldürebiliyorsun ya, ben sana nasıl aşık olmayayım” dedi ve öptü yanağından.

- “O dudaklara hüznün yakışmıyor.

Çiçek, kelebek baharın simgesi ise
Senin de gülümsemen mutluluğun simgesi.

Sen hep gül, çünkü sen gülümsedikçe etrafta güller açıyor ve hayatın anlamı yeniden ortaya çıkıyor. Sen gül çünkü özgürlük senin gülüşüne minnettar.

- Kimi özgürlüğü bir güvercinle anlatır. Kimi de bir çocuğun elindeki uçurtmayla. Senin gülüşünden haberleri yok galiba..”

dedi ve karşılık verdi sevgilisinin öpücüğüne öpücükle.

“Çok özleyeceğim seni aşkım” dedi sevgilisi ve sarıldılar.

"Ha bu arada ben birkaç ay yokum diye kaytarmak yok, gözlerin bile aldatmayacak beni; anlaşıldı mı bitanem?" diye gülümsemeli bir biçimde ikaz etti sevgilisini.

"Gözlerim senin güzelliğinin ardından başka birilerine bakarsa eğer, o gözler bozulmuş diye gider hastaneye bağışlarım" diye cevapladı sevgilisinin deniz gözlerinin içine baka baka.

"Hadi kendine iyi bak bitanem" dedi sevgilisi ve sarıldılar. Bu son sarılmalarıydı. Otobüse doğru yürürken sevgilisi arada arkasına dönüyor ve gülümsüyordu. Her iki taraf da mutsuzdu aslında ama sırf sevgilisinin yüzü gülsün diye acılarını yüreklerinin tâ derinine gömüp eski günlerdeki gibi mutlu mutlu gülümsüyorlardı...

Otobüs yavaştan hareket etmeye başladı. Son kez el sallıyorlardı birbirlerine ama bu kez iki taraf da derinlere

gömdükleri acının depremiyle yüzlerindeki mutluluk ifadeleri yerini boş bakışlara bırakmıştı ve tıpkı denize düşen bir kolye gibi saydamlaşıyor, saydamlaşıyor ve görünmezliklere karışıyorlardı...

İşte acı asıl şimdi başlıyordu. Sevgilisi başını otobüs camına dayamış hayal dünyasında eski hatıralarını yaşarken yüzü bir hüznü bir gülümsemeli oluyordu. Şair ise tıpkı sevgilisi gibi dalgın dalgın geldiği yolu yine dalgın dalgın giderken gözleri bir ağlıyor, bir gülüyordu. Bir süre sonra sevgilisi otobüs koltuğunda otururken cebinde bir kağıdın olduğunu fark etti. Kağıdı açtı ve asıl şiir orada yazılıydı.

- Hiçbir şiirim gülüşündeki anlamı yansıtamadı.
Hiçbir mısram gözlerindeki mutluluğu anlatamadı.
Ya yeterince şair değilim seni mısralara dökmek için
Ya da yeterince kelime yok içimdeki seni anlatmak için.

Aradan yaklaşık kırk elli gün geçmişti. Alışmışlardır yokluklarıyla yaşamaya, hayallerle avunmaya ve gündüzlerin çabuk geçip bir an önce akşamın gelmesini bekliyorlardı birbirleriyle telefonda konuşmak için. Konuşmalarının çoğu birbirine iltifat etmekle geçerdi ve birbirlerinin mutlu olduğunu görmek, sesini duymak ve o sesten gelen güzel sözleri işitmek; insan daha ne ister ki sebep-i mutluluğa. Bir seferinde yine öyle konuşurlarken şu satırlar aralandı dudaklarının arasından

- Aşk mıydı seni güzel yapan
yoksa güzelliğin miydi sana aşık ettiren.
Özlediğimden miydi bu kadar kalp sızım
yoksa kalbimin sızladığından mıydı seni özlemem.

Ve yine başka bir gece:

- Her gece resmine bakıp saçını okşarken,
İçimde saklı tüm 'seni seviyorum'ların
Yüreğimi sökercesine koparması
Yüzümde oluşan o derin, içten
Gülümsemenin ardından
İçimin kıpırdaması
Seni anlatamamak ama yaşamayı
Görememek ama hissetmeyi
Dokunamamak ama sarmayı
Bir aşkın özelliğini
Seni sevmenin güzelliğini anlatır.

Sevgilisinin doğum günü yaklaşmıştı ve kafasında çok güzel bir sürpriz tasarlamıştı. Yeterli bilgileri toplamış, sevgilisinin yeni arkadaş edindiği biriyle irtibata geçmişti. Yine o akşam sevgilisiyle telefonda konuşuyordu. Sevgilisi iki gün sonraki doğum gününü hatırlatmak istemiyordu ayrı olduklarından sebep üzülmesin diye. Konuşurken hep aklında olsa da ağzından kaçırmadı. O da sevgilisinin doğum gününü hatırlamıyormuş gibi yapıp hiçbir şey bahsetmedi ve "iyi geceler bitanem, rüyada beni gör" ile kapandı telefonlar. Telefonu kapattıktan hemen sonra gidip giysi dolabını açtı ve kendine küçük bir çanta hazırlamaya başladı. Sürpriz yapacağından ve sevgilisini tekrar göreceğinden o kadar heyecanlıydı ki bir kaç eşya hazırlaması yaklaşık bir saati bulmuştu çünkü kafasında yapacağı sürprizi tekrar tekrar

oynatıyordu. Ertesi gün erken kalktı ve doğru takılar satılan bir dükkana girdi. Kafasındaki kocaman mavi kelebekli bir kolyeyi bulmak saatlerine mal olmuştu ama sonunda değmişti. Evden çıkmasına dakikalar kala son kontrollerini yaparken hep sevgilisinin parıldayan iki mavi gözü ve boynuna takılı masvavi kocaman kelebekli kolye geliyordu gözlerinin önüne. O kadar çok yakışıyordu ki ona tekrar tekrar hayal ediyordu.

Hızlı adımlarla otobüs garına gitti ve çantasını oturacağı koltuğun üstündeki yere yerleştirdi. Kafasını tıpkı sevgilisi gibi otobüs camına dayadı ve bir süre öyle kalacaktı. Otobüs yol almaya başlamıştı; o hayaller dünyasında sevgilisine sürpriz yapıp onu mutlu ediyor ve bunu düşlerken de kendi yüzünü de güldürüyordu. Beş on dakika sonra otobüs iyice ısınmıştı ve sonbaharlık ceketini çıkarmak için yerinden kalktı. Ceketini tam çıkaracakken sol cebinin bomboş olduğunu fark etti. Panikle bütün ceplerine baktı ama bulamadı. Çantasını kucağına aldı ve onu da tarışlamaya başladı lakin değişen bir şey yoktu. Hediyesini evde unutmuştu. O an herşey donmuştu sanki ve yüzündeki o kocaman gülümsemeler, gözbebeklerinin parıltısı sönmüştü. Bütün hayalleri, umutları, planları suya düşmüştü. Yolcu koltuğuna oturdu ve hiçbir şey hayal edemiyordu. Şoku atlatması yarım saatten fazla bir süre sürmüştü ve şimdi ne yapacağım diye düşünmeye, bir çare aramaya başlamıştı. Düşündü, düşündü, düşündü... Değişik bir karara varamadı ve en son yine en güzel manevi hediye vermeye; şiir yazmaya karar verdi. Beş, on dakika kafasını toparladı ve

eline aldığı kalemle kağıdı karalamaya başladı. Yazarken gözlerini camdan dışarıya kaydırıyor ve kafasında bütün yaşadığı özlemi, anıları, mutluluğu ve hüznüleri birleştirip ortaya güzel bir şiir çıkarmaya çalışıyordu. Yazdı, karaladı, üstüne tekrar yazdı; beğenmedi sildi yeniden başladı ve en sonunda şiir güzel bir şekile girmeye başlamıştı. Yolu uzun olduğundan acele etmiyor ve kelimeleri titizlikle seçiyordu. Ne kadar zaman harcadığının farkında değildi. Son düzenlemeleri de yaptı ve şiiri ezberlemek için bayağı bir tekrarlardı. Elindeki kalem kağıdı kaldırdı, kafasını cama yasladı ve şiiri içinden okuyordu. Şiiri yazdıkça yüzündeki mutsuzluk tıpkı kalemi gibi bitiyordu ve şiiri bitirdiğinde yüzünde yine kocaman bir gülümseme oluştu. Şiiri tekrarlarken hayalleri canlanıyor, eski mutluluk ve heyecanına tekrar dönüyordu. Gidecekleri yere akşam vardı. Çantasını aldı, doğrudan kalacağı tek gecelik bir hotele yerleşti ve uyudu. Ertesi gün büyük gündü. Heyecanla kalktı, elini yüzünü yıkadı ve giyindi. Zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Sevgilisinin arkadaşını aradı ve bulundukları kafenin adresini aldı. Tekrar aynanın karşısına geçti, şiiri mırıldandı ve yola çıktı. O gün hava güneşliydi ve hafiften serin bir rüzgar esiyordu. Yolda gelirken çiçekçinin birinde çok güzel bir demet çiçek yaptırdı, kafenin önüne geldi ve durdu...

Heyecanı Kasım ayı bulutlarının İstanbul sokaklarına döktüğü gözyaşları gibi dinmek bilmiyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme ve elinde bir demet çiçek vardı. Elleri terlediğinden iki de bir pantolonuna siliyor ve çiçeği

kokluyordu. Heyecanı gün gibi ortadaydı, mutluluğu da. Bir yandan çiçeklerle oynuyor, diğeryandan içindeki şiiri fısıldıyordu..

Kafeye girdi ve sevgilisinin müthiş şaşkın ifadesinin ardından “Şşşt. Bir şey söyleme, otur” dedi. Kendi de yanına oturdu. Sevgilisinin arkadaşı bu iki çifti büyük mutlulukla izliyordu. Çiçeğı masaya bıraktı ve sevgilisinin iki elini de tuttu; deniz gözlerinin içine bakarken şiirini okumaya başladı...

Doğum Günü

Ne zaman rüyamda seni görsem
Tekrar yatıp, uyumak isterdim
Seni bu kadar özleyeceğimi bilsem
Deniz gözlerini kalbimde gizlerdim

Sensiz geçirdiğim her gece
Yüreğim kana kana ağladı
Sana yazdığım her hece
Beni sana daha çok bağladı

Yıldızlara fısıldardım derdimi
Onlar cevap veremezdi
Koparsam, yırtsam bile kendimi
Kalbim başkasını sevemezdi

Güzelliğin ruhunda gizli senin
Zarifliğin burnunda, gözlerinde
Tatlılığı yok bu kadar kimsenin
İnceliğin saklı sözlerinde

Gülüştün beni ısıtır sanki
Sana bakarken üşümüyorum
Sana o kadar bağlandım ki
Artık sensizliği düşünmüyorum

Gülen yüzün hep sevinisin
Kalbin hep güzelliklerle dolsun
Sen benim için her gün özelsin
Doğum günün kutlu olsun

Yarım Kalan Şiirim

Bakışlarım güneşin altında bulandı aniden. Fantastik filmlerde insanların zamanı durdurmasına hep alaycılığım la gülen ben, bu kez gerçekten şahit oluyordum zamanın durmasına. Benim için hayat durmuştu yada hayat için ben. İnsan kendi iradesi dışındayken bile nefes alıyor olmasaydı, o anlarda ölümüm gerçekleşmişti benim. Gerçi yaşama belirtisi nefes alıp verme gibi söylense de, neyleyim kalbi ölmüş insanın nefes alıp verişini. Adımı sorsaydınız ve ben cevap vermeye tenezzül etseydim, inanın cevaplayazdım o an. Düşünür, düşünür, bulamazdım bir türlü. Şezlonguma uzandım ve dalgın bakışlarımı güneşe diktim. Kısık gözlerimi açıp kapatıyordum aralıklarla lakin çok da bir fark olmuyordu gördüğüm den, bulanıktı her yer ve her şey. Görme derdinde de değildim zaten. Ne kadar öyle kaldım bilmiyorum. Dedim ya zaman kavramını yitirdim ben o anda. Sonra kalkıp denizin başladığı noktaya gelip oturdum ıslak kumların üstüne ve bacaklarımı uzattım dalgaların kuma vurduğu yere. Gözlerim uçsuz bucaksız mavinin içinde gömülmüştü ve ben kımıldamadan, konuşmadan, hatta düşünmeden duruyordum öylece. Bir müddet sonra kendime azıcık da olsa bir azim gelmişti ve ben dalgaların vurduğu kuma düz bir

izgi çizmeye başlamıştım. Çektiğim çizginin dalgalar tarafından silinmesini izliyordum sıkılmadan, usanmadan. izgim silindike tekrar çiziyordum ve tekrar tekrar izliyordum kayboluşunu. Öğlen sıcağından akşama yakın bir zamana kadar ulaşmıştı etrafımdaki zaman, gñneřin yakıcılığını kaybedişinden hissetmiştim ilerlediğini ama ben hala ilk bakışlarımın bulandığı anda hapsolup kalmıştım. Sonra yerimden kalktım ve denizin tam kıyısında batı yönüne doğru yürümeye başladım. Güneşin batışı gökyüzünde rengarenk tabakalar oluşturmuştu ama güzel gelmiyordu bana o harikulade manzara ve huzur vermiyordu güneşin batışını izlemem.

Yürüdüm... Yürüdüm... Yürüdüm...

Güneş batıya doğru kaçtıkça, ben peşinden kovalıyordum. Arada bir güneşe bakıyordum, arada bir önümde bastığım toprağa.

Yürüdüm... Yürüdüm... Yürüdüm...

Deniz suyu üstünde beliren güneş ışıltıları kaybolmuştu ama ben farkında değildim hiç bir şeyin. Ne yaptığım, neden yaptığım hakkında hiç bir fikrim yoktu. Güneş iyice açmıştı aramızdaki farkı ve saklandı karşıdaki küçük dağların ardına. Ardından etrafındaki rengarenk tabaka da gitti ve ben durdum. Tamamiyle kararmamış hava kalmıştı elimde ve güneşin kayboluşu dürtmüştü beni artık geri dön diye.

Yeni okul döneminin başlamasına bir gün kalmıştı. Lisedeki ikinci yılım olacaktı ve ben heyecansız bir şekilde tatilin bitmesine üzüliyordum. Gelecek endişesi kendimi mutsuz hissetmeme tetikliyordu. Yatağıma uzandığımda annemin baş ucuma bıraktığı yeni elbiselerimi farkettim. Ertesi gün okula gittiğimde dünün tam aksine yüzümde kocaman bir gülümseme vardı ve arkadaşlarımı görme heyecanı beni sanki hayatım boyunca hep mutlu biriymişim gibi gösteriyordu. Her arkadaşım farklı bir ruh halinde ve herkes kafasına göre takılıyor okulun ilk gününde. Okulumuzun çok güzel bir bahçesi vardı ve yerler ıslak olmadıkça herkes çimlerde oturup sohbet ederdi. Teneffüs zili çalır çalmaz herkes bahçedeki en güzel yeri kapmak için dışarıya doğru yarışırcasına koşuştururdu. Bahçede güzel yer bulamayanlar ise okul sınırları içinde bahçenin etrafında dolanıp sohbet ederlerdi. Böyle günlerden birinde yine o gün zil çalır çalmaz samimi arkadaşlarımdan biri koşup bahçede güzel bir yer kaptı ve biz de ağır ağır peşinden gidip oturduk yemyeşil çimlere. Eylül ayının ilk günlerinden biriydi ve güneş alabildiğince yakıcılığıyla bakıyordu gökyüzünden. Biz bahçedeki yerimizi çoktan kapmıştık ve yeni gelen birinci sınıfların ayakta kalıp etrafa meraklı bakışlarla etrafı izleyişlerini takip ediyorduk. Yaşadığımız şehir küçük olduğundan herkes herkesi tanırdı. Arkadaşlar arasında 'ha

bak bu da bizim okula gelmiş’ konuşması geçiyordu. Yeni gelen öğrencilerin gözleri okul sistemine ve okuldakilere alışmaya çalışma bakışlarıyla dopdoluydu. Sonra bakışlarıma duvarın gölgesinde oturan bir kız ilişti. Bir an gözlerim o ve arkadaşlarına kilitlendi ve ben onları seyrederken buldum kendimi. Etrafındaki kızlar bir şeyler anlatıyor ve hepsi birden gülüyorlardı. Herkes bir şeyler konuşuyordu; ağızlarının kımıldanışından belli oluyordu ama bu kızın ağzı mühürlenmişti sanki. Bakışlarımı onlardan aldım ve arkadaşlarımla sohbet etmeye devam ettim. Arada bakışlarımı onlara çevirip bakıyordum fakat manzara aynıydı. Arkadaşları konuşurken o hep dinliyordu ve herkes kahkaha attığında o dudaklarıyla tebessüm edip gözleriyle gülüyordu. Onlardan farklı olması dikkatimi çok çekmişti ve diğer teneffüslerin birinde yüzünü daha yakından görmem ona olan hayranlığımı daha da üst tabakalara taşımıştı. Mavi gözleri durgun bir denizi andırıyordu. Ne çok dikkat çekip ışıldayan maviler ne de sönük duran mavilerdendi. Uzaktan bakınca sıradan fakat dikkatini verince çok güzel iki göz boncuğu misaliydiler. Burnu küçük ve nazikti. Teni beyaz tonlara yakındı, dudaklarının şekli ve boyutu o kadar güzeldi ki gülümsemeyince bile tebessüm ediyormuş gibi duruyordu. Yanaklarında iki gamze kocaman gülücüğünü tamamlıyordu. Detaylara takılan birisiydim ve herkesi, herşeyi detaylıca incelerdim. İnsanların kişiliklerini davranışlarından, hareketlerinden, tepkilerinden, konuşma tonlamalarından,

bakışlarının derinliğinden, sevdikleri tarzlardan, konuşurken kullandıkları kelimelerden az çok kestirebiliyordum. Ona olan hayranlığım her geçen gün artıyordu ve ben farkına varmadan daha çok zaman harcıyordum onu anlayıp tanımama. Sakin kişiliği, konuşmayı çok sevmeyip pür dikkat dinleyişi, günün hemen hemen her anında gülümseyişi, o kadar güzel olmasına rağmen güzelliğini değil ön plana, hiç bir plana atmayışı beni derinden etkilemişti. Nitekim zaman benim doğru olduğumu ispatlamak için acele davranmıştı. Güzel kızların çoğu ya güzelliklerini kullanıp sevgili yapmaya çalıştılar, ya da güzellikleriyle peşlerinden erkekleri koşturup bir otorite oluşturmaya çalıştılar. O ise, güzelliğin bu olmadığına isyan edercesine sanki güzel değilmiş gibi cazibesini hiç kullanmıyordu. Asıl güzelliğin güzel olduğunu insanlar üzerinde kullanmamayla anlatıyordu o güzel deniz gözleri. Hayatımda ilk kez birini tanıdıkça daha da tanıyasım geliyordu ve hakkında daha çok bilgiye sahip oldukça daha çok bağlanıyordum. Pazar gecelerinde oluşan Pazartesi sendromum kaybolmuştu ve ben hafta başına geldikçe yine gülüşünü göreceğim diye mutlu oluyordum. Duvarın gölgesindeki kızları izleyen ben, birisinin gülüşüne aşık olmuş şekilde buluyorum kendimi haftalar sonra...

Zaman ilerledikçe, benim de hayallerim büyüyordu. Başlarda ona karşı açılmak isteği vardı içimde ama en çalışkan ve başarılı öğrencilerden biri olduğu için daha birinci

yılında kafasını aşkla karıştırmayacağına ve beni reddedeceğine korktuğum için erteledim ilan-ı aşkımı. Zaten beni de tanı mıyordu. O kendisi sade bir hayat yaşıyordu, ben ise onu kendimde yaşıyordum. Derken dönem sonu gelmişti ve biz üç hafta süren kış tatiline girecektik. Üzüntüyü çok derinlerde yaşıyordum ve gözlerim dalgı nlaşıyordu en mutlu olmam gereken günlerde. Üç hafta beklediğimden çabuk geçmişti ve onu görememek başta üzse de beni, sonradan alışmış tım buna...

Haftalar sonra gördüm onu koridorda ve nefesim kesilmiş ti yüzüne bakarken. Sonra adını koyamadığım bir mutluluk oluştu içimde ve dünya umrumda değildi sanki. Kimseye anlatmamış tım ona aşık olduğumu; en yakın arkadaşlarıma bile. İkinci dönem ona daha çok kaptırdım kendimi ve onu sürekli bakışlarımla ararken farkında olmadan dikkatini çekiyordum. Çok zaman geçmeden ona karşı bir hayranlık hissettiğimi anlamış ti sanırım ama anlamamış gibi davranmaya devam ediyordu. Sonra onun hakkında bir yada iki kız arkadaşım dan bilgi aldım sevdiğimi belli etmeden. Onun bugüne kadar hiç sevgilisi olmaması ve ona gelen teklifleri reddetmesi sevindirmiş ti beni. Sadece onu görmekle yetinmeye alışmış tım. Bir yada iki sefer konuşurken sesini duymuş tım ve hayatta kuşların ötüşünden bile daha güzel ve daha büyüleyici geliyordu o ince, narin sesi. Her gece yastığa başımı dayadığım da, süslü

hayallerimi oynatıyordum gözkapaklarımın altında ve alışmıştım artık aşkı sadece hayallerde yaşamaya...

Bir müddet sonra gözlerini kaçırmaya başlamıştı benden. Artık emindi sanırım onu sevdiğime. Beni her gördüğünde görmezden geliyor ve bakışlarını başka tarafa çeviriyordu artık.

Zaman yine su gibi akıp geçmişti ve yaz tatili geldi çattı. Bu kez ayrılığımız üç hafta değil, üç ay sürecekti. Tatilin başlarında onu çok özlesem de, haftalar ilerledikçe ondan soğumaya, hatta aşkımdan şüphe duymaya başlamıştım. Her an aklımda olmasından çıkmıştı artık, sadece yattığımda geliyordu aklıma ve onu düşünmek mutluluk yerine hüznü getiriyordu. Tatil boyunca hiç göremedim onu dışarda. Sanki hiç gezinmeye, dolaşmaya çıkmıyordu bu şehirde. Her şeyin bir sonu olduğu gibi, tatil de uzun olmasına rağmen bitecekti ve yeni dönem başlayacaktı...

İçimde ne heyecan vardı, ne de mutluluk. Boş bir his sadece. Sonra bahçedeyken boş bulunduğum bir ana denk geldi gözlerimin gözlerine ilişmesi. Hava hafif rüzgarlıydı ve saçları dalgalanıyordu yürürken.

Dudaklarının sempatikliği, burnunun zarıflığı, gözlerinin derinliği beni sıcak sahunadan çıkıp buz gibi suya girenler gibi vücudumun her hücresine şok yaşatmıştı. İçimde uzun

zamandır duran o boş duygu nakavt olmuş gibiydi ve içime bile sığmayan bir mutluluk, bir heyecan gelmişti.

Yüzüm kaç gündür soluk kalmıştı ve ben hiç bu kadar salakça gülümsemeyi özlememiştim.

Hayatım yeniden anlam kazanmıştı ve ben hiç bu kadar heyecana kapılmayı özlememiştim.

Kalbim yaz sıcaklığında buz tutmuştu ve ben hiç bu kadar ısınmayı özlememiştim.

İçim sevgiye pas tutmuştu ve ben hiç bu kadar aşık olmayı özlememiştim.

Hayalim hep boş kalmıştı ve ben hiç bu kadar onu düşlemeyi özlememiştim.

Kulaklarım sağır kalmıştı ve ben hiç bu kadar sesini kulaklarımda canlandırmayı özlememiştim.

Gözlerim susuz kalmıştı ve ben hiç bu kadar deniz gözlerine bakmayı özlememiştim.

İçimde in cin top oynuyordu ve ben hiç bu kadar kalp ritmimin halay çekmesini özlememiştim...

Her şey kaldığı yerden devam edecekti. Yine utangaç bakışmalarla kucaklayacaktım o nur topu yüzünü. Bir yıl geçmişti bile onu tanımamın üzerinden. Bu yıl ikimiz de daha

özgüvenliydik. O okula alışmıştı, ben de ona. Zaman geçtikçe daha çok koymaya başlamıştı beni görmezden gelmesi ama erken davranıp konuşmayı da göze alamıyordum. Beklerdim ben onu doğru zamanın geleceğine kadar. Gerçek hayattan uzaklaşmaya başlamıştım ve hayalperest birisi olmuştum. Hayallerimde farklı farklı senaryolar oynatıyordum ve hepsi mutlu sonla bitiyordu. Rüyalarımı sorarsanız; onlar da hep onunla süslüydü. Sık rüya görmeyen birisiyim ve onu çok sık göremiyordum rüyamda. Ama ne zaman geldiyse rüyama, yeni doğan yavru bir kediciğin mutluluğuyla ayrılıyordum yatağımdan.

Sonra yine haftalar aylara dönüştü, yine bir dönem daha bitti. İkinci yılın ikinci döneminde kararlıyım aşkıyı ilan etmeye ama sıradan olmamalıydı bu. Uğruna onlarca şiir yazmıştım ve yazmaya devam ediyordum. Bir gece yine bahçemde oturup şiir yazarken aklıma yaşadığım bütün aşkıyı, hislerimi bir hikaye tarzında yazma ve aralarına uğruna yazdığım şiirlerimi serpiştirme fikri geldi aklıma. İki tane bastıracaktım bu kitaptan; bir kendime, bir de ona. İlerde birlikte olup evlendiğimizde çocuklarımıza anlatacağımız çok güzel bir aşk kitabıydı bu aklımdaki fikir. Daha şevkle yazmaya başladım yeni şiirleri. Dönemin ortası da geldi, sonu da. Derslerimin yoğun olmasından yeteri kadar hızlı yazamıyordum ve üç aylık yaz tatili tek umudumdu. Zaten dönem başında kitap hediye etmem daha güzel

olacaktı. Öyle karşıma alıp yüzüne sevdiğimi söyleyemezdim, kitap hediye ederdim ona. Yine bir yaz mevsimi ikimizi ayrı düşürmüştü. Ondan uzak yazıyordum şiirlerimi onu düşleye düşleye. O; o kadar güzel geliyordu ki aklıma bazen yazmıyordum; sadece onu düşünmek mutlu ediyordu beni ve ben bu mutluluğu yarıda kesmek istemiyordum. Ailemle birlikte tatil için yurtdışına gitmiştik. Tatilde bile yazmaya çalışıyordum. Şezlonguma uzanmış aklımda yine o var iken, yine karalıyordum birkaç mısra...

Bir gülen yüz saklı bilinç altımda
Küçük bir çocuğun dondurma sevinci gibi,
Hep masum, hep içten.
Her ne zaman hatırlasam seni
Paylaşırdın dudaklarındaki çocuksu gülücüğü
Gülen gözlerin mutluluğumun ham maddesiydi
Sen öyle güzel aklıma gelirdin ki
Umutsuzluğun uçurumundan alıp
Sürüklerdin beni mutluluk sahillerine;
En kızgın çölde serabım olup
Söndürürdün içimdeki yangınları...

Ben tam bu mısraları yazarken, arkadaşlarımdan birinden bir mesaj geldiğini farkettim ve açtım mesajı okumaya...

“Bu nasıl söylenir bilmem ama bilmen gerektiğini düşündüğüm için söylüyorum. Sevdiğin kız birkaç gün önce kalp krizi geçirdi ve ne yazık ki hayattan bu genç yaşına rağmen ayrılmak zorunda kaldı. Bugün cenaze namazı vardı ve gömdüler onu. Allah ailesine ve sevdiklerine sabırlar versin. Çok üzgünüm; bunu sana haber verdiğim için beni affet.”

Bakışlarım güneşin altında bulandı aniden. Fantastik filmlerde insanların zamanı durdurmasına hep alaycılığım la gülen ben, bu kez gerçekten şahit oluyordum zamanın durmasına. Benim için hayat durmuştu, yada hayat için ben. İnsan kendi iradesi dışındayken bile nefes alıyor olmasaydı, o anlarda ölümüm gerçekleşmişti benim. Gerçi yaşama belirtisi nefes alıp verme gibi söylene de, neyleyim kalbi ölmüş insanın nefes alıp verişini. Adımı sorsaydınız ve ben cevap vermeye tenezzül etseydim, inanın cevaplayazdım o an. Düşünür, düşünür, bulamazdım bir türlü. O derece sarsılmıştı beynim. Şezlonguma uzandım ve dalgın bakışlarımı güneşe diktim. Kısık gözlerimi açıp kapatıyordum aralıklarla lakin çok da bir fark olmuyordu gördüğüm den; bulanıktı her yer ve her

şey. Görme derdinde de değildim zaten. Ne kadar öyle kaldım bilmiyorum. Dedim ya zaman kavramını yitirdim ben o anda. Sonra kalkıp denizin başladığı noktaya gelip oturdum ıslak kumların üstüne ve bacaklarımı uzattım dalgaların kuma vurduğu yere. Gözlerim uçsuz bucaksız mavinin içinde gömülmüştü ve ben kımıldamadan, konuşmadan, hatta düşünmeden duruyordum öylece. Bir müddet sonra kendime azıcık da olsa bir azim gelmişti ve ben dalgaların vurduğu kuma düz bir çizgi çizmeye başlamıştım. Çektiğim çizginin dalgalar tarafından silinmesini izliyordum sıkılmadan, usanmadan. Çizgim silindikçe tekrar çiziyordum ve tekrar tekrar izliyordum kayboluşunu...

“İnsan bir kere birine geç kalır ve bir daha hiç kimse için acele etmez” demiş Yaşar Kemal. Belki erkendi aşkımı ilan etmeme; reddedecekti beni hem yakından tanımadığı hem de çok genç olduğu için. Ama böyle bir son kimin aklına gelirdi ki. Sonra hep pişman oldum ertelediğim için. Aslında insanın sevdiğini söylemesi için yıllarca beklememesi gerektiğini, herkesin sevdiğini söylemesi gerektiğini düşünmeye başladım. Ondan sonra hayatım hep başka oldu. Hiçbir zaman yakalayamadım o heyecanı, o aşkı. Tanıdıkça tanıyasım gelmedi kimseyi. Şiirlere de küsmüştüm bir süre. Aylarca bir kelime bile yazmadım, yazmaya bile tenezzül etmedim. Aylar sonra farkettim yarım kalan bir şiirimin olduğunu ve birkaç tümce daha ekleyerek bitirdim şiirimi...

Yarım Kalan Şiirim

Bir gülen yüz saklı bilinç altımda
Küçük bir çocuğun dondurma sevinci gibi,
Hep masum, hep içten.

Her ne zaman hatırlasam seni
Paylaşmışdın dudaklarındaki çocuksu gülücüğü
Gülen gözlerin mutluluğumun ham maddesiydi

Sen öyle güzel aklıma gelirdin ki
Umutsuzluğun uçurumundan alıp
Sürüklerdin beni mutluluk sahillerine;

En kızgın çölde serabım olup
Söndürürdün içimdeki yangınları.
Kelimelerin yarım kaldığı yerde bile
Hep senin izlerin vardı.

Avucumdaki bir kelebek gibi
Biraz daha sıksam öldürecek
Biraz daha açsam
elimden uçup gidecek misaliydin

Sen bana ait değildin.

Herşey yarım kaldı.

Hevesim bile

Sevgim bile

Şiirim bile.

Bırakma Elleri

Nasıl başlarsa öyle gidermiş ilişkiler. İlk izlenimde belli olurmuş bir ilişkinin kaderi. Elbette ileride yaşanacak güzel şeyler bütün ilk izlenimleri değiştirebilir hatta tersini de çıkarabilir ama ilk izlenimde etkilenmemiş bir ilişkinin güçlü olmayan temellerinin üstüne istediğin kadar güzel anı inşa etsen de depremlere dayanıklı olmazmış. Zaman sabırsız davranırmış inşa edilen onlarca güzel anıyı yıkmak için...

Aylardan Nisan, uyanıyordu içimdeki sevecen insan. Havaların ısınması mutluluğumla aynı orantıda ilerliyordu. İlkbaharın ortalarına doğru ilerlerken gün gün orta kış soğuğu oluyordu; bazı günler de Ağustos manzaraları yaşıtıyordu gün bize. Havalar içimdeki duygular gibi her saat başı değişiyordu. Klasik bir Gostivar ilkbaharı diyebiliriz. Gostivar; Makedonya'nın batısında bulunan, her tarafı dağlarla çevrili bir şehir. Makedon halkının dışında, Arnavut ve özellikle Türklerin çok yoğun olduğu bir yer. Türkiye'den gelenlerin çok şaşırdığı, "burası Anadolu'dan bir yer gibiymiş" diye bahsettikleri yer. Bizler Türk torunlarıyız. Türkçe eğitim görüyor, hep Türkçe konuşuyoruz. Hatta o kadar Türkçe ve

Türk var ki hayatımızda yerel dili bile öğrenmeden yaşayanlarımız bile vardır. Türk televizyon kanallarını izler, bütün dizileri ezbere biliriz. Vardar nehri ve Saat Kulesi hiç şüphesiz Gostivar'ın vazgeçilmez sembolleridir. Şehrin etrafı dağlarla çevrili olup çok zengin bitki örtüleri vardır. Halkımız genellikle esnaf işleriyle meşgul oluyorlar. Gostivar şehrine bağlı birçok köy de var. Kimi soğanıyla meşhurdur, kimi tütün ekimiyle. Gostivar'da aşağı yukarı 80 bin kişi yaşıyor. İç içe yaşıyoruz diyebilirim. Çok gezip eğlenecek yerler yok belki ama gençlerin çoğu gece yarısına kadar arkadaşlarıyla oturup muhabbet etmekten, kafe kafe dolaşıp zaman geçirmekten, Gostivar kaldırımlarında arkadaşlarıyla yürüyüş yapmaktan zevk alıyor. Dağlarda çok çeşit bitki türleri yazın eşsiz rengarenk manzarayı oluşturuyorlar. Küçük bir yer olduğundan herkes herkesi dolaylı bir şekilde tanır. Herkesin tanınması bazı durumlarda avantaj, bazı durumlarda da dezavantaj oluyor. Bolca arkadaş, bolca dostun oluyor. Büyük şehirlerdeki yalnızlıklar yok burada. En kalitesiz birinin bile ona sahip çıktığı bir arkadaş, dost çevresi var. Mesafeler de yok burada. Bütün akrabalarla bayram ziyaretleri bir gün sürüyor çünkü sana en uzak akraba arabayla 15 dakika mesafede oluyor. O kadar iç içe yaşıyoruz ki birini uzun zaman görmemen neredeyse imkansız. Hele hele yazları. Avrupada çalışıp yaşayan gurbetçilerimiz de döndüğünde şehir neredeyse taşacakmışcasına doluyor. Herkes şehir merkezine doğru giden kaldırımlarda yürür, dolaşır. Kafeler

dolup taşar, Vardar nehri etrafında koşanlar, yürüyenler, oturup manzarayı izleyenler, hatta çekirdek çitletenler de var. Ekonomik açıdan fakir sayılabilecek bir şehirdir burası ama herkes az ile geçinebiliyor. Gostivar’a Şehr-i Sefa desem yanlış söylemiş olmayız çünkü tam rahat yaşanılacak bir yer. Ne gürültülü koşuşturmalar, ne sinir bozucu trafik, ne de bir acele var. Herkes işini nazlana nazlana yapıyor.

Gostivarı özetlemek gerekirse;

Vardar var, dereler var bakarsan
Gece var arkadaşlarıyla akarsan
Güzel kızlar var, koluna takarsan.

Gelelim benim hikayeme. Adım Büşra. Ben de bir Gostivar kızıyım; bundandır güzelliğim. Mavi renkli gözlerim hep saflıkla izler etrafı. Okula arkadaşlarımla birlikte giderken ilkbahar rüzgarları dalgalandırır kahverengi saçımı. Orta boylu, çok narin birisiyim. Kendimi tanıtacak kelimeleri sorarsanız; Samimi ve içten olduğumu söyleyebilirim. Aylardan Nisan, uyanıyordu içimdeki sevecen insan. Havaların ısınması mutluluğumla aynı orantıda ilerliyordu. Kalın elbiselerin yerini daha ince, daha şık elbiselere

bırakması sevinç uyandırıyor. Ocak ayında 18.ci yaşıma doldurmuştum ve bu zamana kadar hiç sevgilim olmamıştı. Lise son sınıftım. Hayatımı belli bir düzen içerisinde yaşıyordum ve bundan da haz alıyordum. Ailemin bana artık küçük bir kızmışım gibi davranmamaları gururumu okşuyordu. Çok sevdiğim üç can arkadaşım, dostum, kankam var. Biz hep dörtlü olarak takılırız. Çoğu arkadaş grupları bizim bu kadar ayrılmaz ve anlaşıyor olmamıza gıpta ediyordu..

Aylardan Nisan, uyanıyordu içimdeki sevecen insan. Mutlu ve stressiz geçen huzurlu bir Cuma günü okul çıkışında can dostum Kübra'nın "bu akşam hiç kaçarınız yok bize yatıya geliyorsunuz, ne zamandan beri gelmiyorsunuz zaten" teklifiyle mutluluğumuz bir kat daha arttı. "Olur, seve seve geliriz" diye karşılık verdik hepimiz. Okul ile evim arasında on beş dakikalık yürüme mesafesi vardı ve hep birlikte gider, hep birlikte dönerdik o yolu. Zaten evlerimiz de birbirine yakındı. Yolda gelirken yatıya kalacağımız gecenin ne kadar keyifli ve şen geçeceğinin muhabbetini yapıyorduk. Güneş de bizimle birlikte sıcak muhabbetimize dahil oluyordu gibi. Evime vardım ve çantamı odama bırakarak mutfağa girdim. Annem yine on parmağındaki sonsuz marifetle börek açıyordu. "Kolay gelsin" dedim gülümsemeli bir şekilde ve pamuksu yanaklarından öptüm. "Hoşgeldin kızım, nasıl geçti okulun bakalım" diye sordu. "Aynı işte, sıradandı" diye

karşılık verdim. "Bana yardım etmeyi düşünüyormuşsun, ben hamur açarken sen de salonu temizleyebilirsin mesela. Gerçi ben sabah süpürüp temizledim ama sen yine de bir toz al" dedi. Daha gelir gelmez dakika bir, gol bir. "Tabi, tabi ben de hep okuldan gelip de şu salonun tozunu almanın hayalini kuruyordum zaten" diye alaycı bir şekilde ironi yaptım. "Canım kızım benim, ne kadar da annesini düşünürmüş" diye ironime ironiyle karşılık verdi. Ben salonun tozunu alırken annem de o narin elleriyle börek açıyordu. Akşamüstü olmuştu ve hem temizlik yapılmıştı hem de börekler pişmiş, altın misali ışıldıyordu. Babam da geldi ve oturduk masaya yemek yemeye. Babam yine her zamanki gibi gülerek geldi ve yemek yerken hiç konuşmadı. Yemeğimizi bitirdikten sonra bulaşıklar bana kalmasın diye hemen annemden izin alıp Kübralara gitmeyi planlıyordum ki evdeki hesap mutfığa bile uymadı. Annem olur gidebilirsin ama önce bulaşıklara el atarsan dedi. Kaçarım yoktu o bulaşık bana kalacaktı; ben de zaman kaybetmeden bir an önce bulaşıkları yıkayıp çantamı da hazırlayıp Kübralara gittim. Ben gittiğimde arkadaşlarımın hepsi benden önce gelmişti zaten ve ben de katıldım direk mubabbetin tam ortasına. Kübranın annesi sıcacık poğaçalar hazırlamıştı ve benim de gelmemle beraber çayın yanında sunuyordu hamaratlarını. Çay faslını da geçtikten sonra Kübra'nın laptopunu açıp film izlemeye karar verdik. Birçok filme git gel yaptık ve sonunda "Kelebeğin Rüyası" filmini izlemeye karar verdik. Zaten dördümüz de Kıvanç Tatlıtuğ

aşığıydık. Küçüklüğümde günlük tutar, şiir yazardım. Ama nedense son bir iki yılda hiç şiir yazmamıştım. Film bittikten sonra hepimizin içini derin bir his kaplamıştı. Ben ise filmde çok etkilenmiştim. Yataklarımızı hazırladık ve yattık ama kimsenin uyumaya niyeti yoktu. En güzel bölüm asıl şimdi başlayacaktı. Herkes hayallerini, düşüncelerini, duygularını hiç saklamadan açıklıyordu. Belki de bir tek bu anda açıklanıyordu hiç maske takmadan. Kim kimden hoşlanıyor, kim kimi sevimli buluyor, kim kime aşık. Telefonlar kurcalanıyor ve resimler gösteriliyordu. Ben Kübra'yla birlikte yatıyordum, diğer iki arkadaşımız da birbiriyle. Kübra "sana da birini beğendiremedik Büşracığım" diye söylendi. "Napayım dikkatimi çeken hiç kimse yok" diye serzenişte bulundum. "Dur ben sana birilerini göstereyim" dedi ve telefonundan bana uygun gördüğü birkaç erkeği gösterdi. Bunun gözleri güzel, bu spor yapıyor çok bakımlı biri, bunlar çok zengin diye çoğunu geçirirken gülüşünden etkilendiğim biri çıktı karşıma. Daha önce de biyerlerde görmüştüm ama hiç gülüşündeki güzelliği fark etmemiştim. Bu nedir, kimin nesidir diye sordum Kübra'ya. Adı Emre dedi gülümseyerek. Geçen yılın mezunlarından. Şimdi başkent Üsküp'te mimarlık okuyor. Çok da iyi biriymiş diye duydum, ayrıca da başarılı. Birkaç fotoğrafına daha baktıktan sonra uyuduk. Rüyamda ıssız bir yerde tek başıma etrafa bakınıyordum ama kimseler yoktu. Neden sonra baskılı bir ses çok güzel bir şiiri dillendiriyordu. Sesin nereden geldiğini

bulmaya çalışıyordum. Birden bütün mekan değışti ve kendimi eskiden olimpik oyunlar oynanan bir anfide seyirciler arasında buldum. Hala o ses şiir okuyordu ve ben kalabalıklar arasından sesin sahibini görmeye çalışıyordum. Aniden kalabalıklardan sıyrılabilirdim ve gördüğüm manzara ağzımı açık bırakırcasına şaşırttı. Şiiri okuyan Emre'ydi. Bana doğru bakıp gülümsedi ve şiirin son satırlarını da bitirdi. O anda herkes bana doğru bakıp alkışlamaya başladılar. Şiiri okuyan Emre'ydi ama nedense herkes beni alkışlıyordu. Emre de bana bakıp gülümsüyordu; gamzeleri uzak mesafelerden bile belli oluyordu. Ben heyecan içinde olup bitene anlam vermeye çalışırken bütün herşey aniden yok oldu ve Emre'yle başbaşa simsiyah karanlık bir mekan içinde birbirimize doğru bakıyorken buldum kendimi. Mekan simsiyahtı ama birbirimizi çok net görüyorduk. "Mavi gözlerinde öldür beni. Ömrümün geri kalanını o deniz gözlerinde geçirmek isterim kelebeğim" dedi Emre ve ani bir refleksle gözlerimi açıp uyandım. Birkaç saniyemi aldı şoku üzerimden atlatmam. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Ardından dudaklarım tebessüm etmeye, gözlerimin içi gülmeye başladı. O an Kübra da yatağında gözleri kısık, uykulu bir sesle "hayrola Büşracığım yüzünün gülümsemesi neyden acaba?" diye sordu. "Hiiç öylesine" dedim. "Hadi hadi anlat dedi" inanmamış bir şekilde. "Şey, rüyamda Emre'yi gördüm" dedim çekingen ve yarım bir gülümsemeyle. Birkaç saniye güldükten sonra "kızım ben

kaçırma derim. Anlat bakalım ne gördün" dedi ve ben başladım rüyamı bir bir anlatmaya. Ben anlattıkça içim içime sığmıyordu, Kübra ise her şeyine gülüyordu. Diğer iki arkadaşımızı da uyandırdık ve üzerimizde pijamalarla çoktan hazır olan kahvaltı masasına oturduk. Herkes kahvaltısını yaparken ben farkında olmadan tabağımla oynuyordum. Neden sonra Kübra'nın bana bakıp güldüğünü fark ettim ve dağılan dikkatimi toplayıp kahvaltımı yemeye devam ettim...

Haftasonu su gibi akıp geçmişti. Zaten Cuma ile Pazartesi arasında geçen sürenin hızını hesaplamak imkansız. Ne yaptımsa, ne ettimse rüyamın etkisinden bir türlü kurtulamadım. Çarşamba günü okul çıkışında arkadaşlarımla kafeye gittik. Koyu muhabbetimizden sonra Gostivar'da tur atmak için yürümeye, gezinmeye çıktık. Biz tam otobüs durağının yakınına gelmişken Üsküp-Gostivar arası seyahat eden otobüs de durağa geldi ve yolcular inerken içlerinde Emre'nin de bulunduğunu gördüm. Ben Emre'yi görür görmez heyecanla Kübra'ya da doğru döndüm ki Kübra çoktan fark etmiş ve bana doğru dönmüş gülüyordu. Emre elinde büyükçe bir siyah çizim çantası ile kendi evinin yolunu tutmuştu ki on beş metre arkasından biz yürüyorduk. Saçının güzelliğine, boyuna, posuna, uzun adımlarla yürüyüşüne baktım. Boyu benden on santim kadar uzundu. Fiziği de çok iyi görünüyordu. O an arkadaşlarım bana bişeyler anlatıyor ve ben onları dinliyormuş gibi yapıyordum ama ne

söylediklerine dair bir kelime bile hatırlamıyordum. Mekan ve zaman duruyordu sanki ve ben bütün dikkatimle Emre'yi izliyordum..

Farkında olmadan onu düşünüyör, onun hayalini kuruyor, onu arzuluyordum. Duygularımı bastırmaya çalıştım kendimi bu kadar Leyla görünce ama başaramadım. Birkaç gün sonra sosyal sitede Emre'yi arkadaş olarak ekledim. Acaba kabul edermiydi beni? Belki de hiç tanıımıyordu, varlığını dahi bilmiyordu; yine de kabul eder miydi? Yarım saat geçmemiști bile ondan bildirim gelmesine. "Arkadaşlık istediğini kabul etti" tümcesi ne kadar da sevgi, mutluluk kıvılcımları saklıyordu içimde. Yatağımın üstünde ayakta durarken buldum kendimi. Oysa uzanıyordum yatağmda bildirimden önce, heyecandan şaha kalkmışım. Kendi saçmalığımı fark ettim ama mutluluğuma hiçbir şey engel olamazdı; güldüm kahkaha atarcasına. Sonra bütün gece hayal kurmayla, resimlerine bakmayla geçmişti. Resimlerinin arasında Cemal Süreya şiirleri, Can Yücel sözleri vardı. Belli ki şiiri severdi ve şiiri seven biri nasıl olur da kötü biri olabilirdi ki. Şiir sevmek bir kediyi okşamak, bir sokak köpeğine yiyecek vermek, küçük bir çocuğu yanaklarından öpmek gibidir. Derken bir Merhaba mesajı sokuldu ellerimin arasına. Gönderen oydu. Bütün gülmelerim son bulmuş, bütün zıplayışlarım bitmişti. Şaşkınlıkla okudum mesajı tekrar tekrar sonra öylece durdum. Ne yapacağımı bilmiyordum ve hiç bu kadar kararsızlıklar içinde kaldığımı hatırlamıyorum. Beş, on dakika geçmişti mesajın gelmesinden ve ben zamanımı öylece

boşuna geçiriyordum. Bütün cesaretimi topladım ve selamına karşılık verdim bütün soğukkanlılıkla. "Profilindeki bazı şiirler sana ait sanırsam, altında isminin yazdığını gördüm" dedi. Daha ilk sözleriyle içimi eritiyordu. "Evet" dedim, "eskiden yazmayı çok severdim". "Artık yazmıyor musun?" diye sordu. "Ayrı kaldım bir süreliğine ama ilham buldukça yazarım yine" dedim. Şiirlerimi çok beğendiğini söyledi. O an bütün kapılara, pencerelere, duvarlara şiir yazasım geldi. Teşekkür ettim gülümseyerek. Konuşmamız biter bitmez kendimi beyaz bir güvencin gibi hafif hissediyorum ve pencerelerim kapalı olmasaydı belki de rüzgarla havalanırdım mutluluktan. Çekmecemden irice olan not defterimi çıkardım ve şiir yazmaya çalıştım. Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere uzanmıştı ve ben bir arpa boyu kadar yol katedememiştim. Onun hayalini kurmak mutlu ediyordu beni ve dikkatimi süslü sözlerle vermiyordum. Baktım hiçbir şey yazacak gibi değildim; defterimi kapatıp çekmeceye tekrar koydum. Yatağıma uzanıp hayaller kurarken uyuyakalmışım. Ertesi gün rastgele bir saatte uyandım. Yatağımda geçen birkaç dakikanın ardından kalkıp banyoya gittim. Aynada kendime bakarken güzelliğimi defalarca test ediyordum. Bundan sonra kendime daha çok bakmalıydım. Ne kadar da titiz ve bakımlı biri olsam da yine de daha fazlası gerekiyordu. Elbise dolabıma bakarken giyecek yeni, güzel bir şeyimin olmadığına kanaat getirdim. Hep daha güzelleri gerekecekti artık. Süslü makyajları sevmezdim zaten, göz kalemi yetiyordu bir tek. Bazen de gözlerime uygun far ve dudak rengime yakın tonlarda ruj sürerdim. Süslü ojeleri hiç güzel bulmuyordum. Emre'yle

farklı okullarda hatta günün bir bölümünde farklı şehirlerde de olsak belki onu görürüm ümidiyle çıkıyordum her sabah evimden. Yolumu hep otobüs durağının yanından geçmeme ayarlamaya çalışıyordum. Her gelen otobüs bir düzine ümit getiriyordu bana belki o geldi diye...

Çok geçmeden daha sık yazışmaya başladık sosyal sitede. O kadar birbirimizi tanımamamıza rağmen ve bu kadar kısa zamanda çok iyi anlaşılan iki arkadaş misali olmuştuk. Ben onunla konuşurken içimdeki duyguları bastırıyordum, hiçbir şey belli etmedim. O ise bazı günler o kadar samimiydi ki o da beni seviyor ama gizliyor diye düşünüyordum. Bazı günler ise çok sıradanmışım gibi davranıyordu ve bu beni kendime kızmama tetikliyordu. Ya gerçekten ben beni özel görmeyen birinin hayaliyle yanıp tutuşuyorsam diye tereddütler ediyordum. Bunu düşünmek kendime kızmama neden oluyordu ama çok geçmeden kayboluyordu bu düşünce kafamdan. Zaten tekrar eski samimiyetine dönüyordu çok geçmeden. Bir keresinde de gözlerimi çok güzel bulduğunu ve çok beğendiğini söyledi. Neden yaptı ki bu kötülüğü bana. O güne kadar bir hayal kurarsam bundan sonra bin hayal kurmaya başlayacaktım. Onun da benden hoşlandığını düşünüyordum ama benden saklıyordu sanki.

Günler, haftalar, aylar geçmişti. Liseden mezun oluyordum. Daha ilkokuldan karar vermişim edebiyat okumaya. O zamanlarda hep Türkiye'de okumak istiyordum ama büyüdükçe ve konu ciddileştikçe ailemden, arkadaşlarımdan, tanıdıklarımdan vazgeçip başka bir memlekete gitmek çok zor geliyordu ve bunun hayalini bile kurmuyordum artık. Zaten ailem de razı gelmezdi biricik kızlarının ellerinden

kopup gitmesine. Makedonya'da devam edecektim eğitime ve Üsküp'teki daha kaliteli bir üniversiteye başvurup kabul edilmişim. Can yoldaşım Kübra ise tıpkı Emre gibi mimarlığa kabul edilmişti...

Yaz göz açıp kapayıncaya kadar hızlı geçmişti ve üniversitedeki ilk dönemimiz yakında başlayacaktı. Ailelerimizle konuşup Üsküp'te bir apartman kiralamak istediğimizi belirttik. Her gün Emre gibi gidip gelebilirdik otobüsle ama çok yorucu olurdu bu. Bizden bir yıl büyük olan bir kız arkadaşımızla da anlaşıp Üsküp'te yaşamaya karar verdik. Ne kadar da başta çok heyecanlıymış gibi görünse de gerek ailemden ilk kez uzak kaldığım için gerekse üniversiteye yeni yeni alışmaya çalıştığım için haftaçinin en kısa zamanda bitip eve gitmemi istiyordum. Üniversite bambaşka bir ortamdı ve ben eski lise arkadaşlarımın kalabalıklığını ve eğlencesini özliyordum. Emre'yle samimiyetimiz git gide artmıştı. Kübra Emre'yle aynı fakültede oldukları için sık sık görüyor ve eve gelir gelmez anlatıyordu. Üç-dört hafta geçmişti dönem başından. Kübra yapacak projeleri olduğu için haftasonu da Üsküp'te kalmıştı. Ben ise Cuma günü evime gelip kısacık bir haftasonu da olsa özlem gidermişim. Pazartesi dersimin öğlen olduğundan o sabah erken kalkıp otobüs beklemeye gittim. Gostivar-Üsküp arası 1 saatlik mesafe var. Sonbahar yeni girmişti ama Ağustos'tan farkı yoktu günlerin. Sabah uykulu bir şekilde durakta otobüs beklerken arkamdan gelen "Selam" sesiyle irkildim. Tam kafamı çevirecektim ki aniden önümde bu sesin sahibi Emre belirdi. İçimdeki şok sesimi titrek çıkarıyordu. Tokalaşmak için elini uzattı ve ben ağır hareketlerle zar zor

tokalaştıım. İlk defa ona dokunuyordum ve içimdeki şok bir türlü geçip gitmiyordu. Yanıma oturup otobüs beklemeye başladık. O neşeli bir şekilde bir şeyler anlatıyordu ama neler anlattığını duymayacak kadar şoktaydım. İçimde kendimle savaşırken ona belli etmemek için kafamı evet gibi sallıyor ve yarım yamalak gülümsüyordum. Nihayet imdadıma otobüs yetişti ve ikimiz de binip yanyana oturduk. şoku zar zor atlatmıştıım ve keyfini çıkarmak istiyordum bir saatlik bu yolcuğun. Zar zor da olsa normale dönmüştüm ve gözlerimin içi gülmeye başlamıştı. Bütün yol boyunca bir o, bir ben konuştuk, güldük, kakhaha attık. Hayatımın en mutlu anı olacağı kesindi. Kendimi hiç bu kadar heyecanlı, mutlu, tedirgin ve en derinimde sevinçli olduğumu hatırlamıyorum. Bir müddet başka konulardan konuştuktan sonar mavi gözlerimin ne kadar güzel olduğunu anlattı ve bana “Gözlerinin mavi rengi bir kelebeğin iki mavi renkli kanatları gibi” dedi. Duraksadım, glşm yarım kesildi.

Bu kadar da tesadüf olamazdı. Rüyamda bana kelebeğim diyen kişi beni kelebeğe benzetiyordu. Hayatım boyunca çok sık iltifan işiten birisiydim ama bu başkaydı. Diğer iltifatlarda normalken gülmeye başlayan ben bu kez gülerken duraksadım. İçimde daha önce hiç bilmediğim duyguları hissediyordum peş peşe. Yüreğimi bazen bir güneş kavuruyordu, bazen de o güneş bulutların ardında kaybolup anlamsız bir yağmur yağıyordu. Konuları bir bir devirdikten sonra sıra aşka gelmişti ve çok ani bir anda sevgilin var mı? diye sordu. Derin bir nefes alışverişinden sonar “hayır yok, daha doğru kişiye bulamadım” dedim. “Peki ya senin var mı?” diye sordum hemen ardından. Dudaklarından çıkacağı

cevaba pür dikkat odaklanmışken içimden nolur Allah'ım yok desin diye dua ediyordum. "Hayır, benim de sevgilim yok. Ben de aynı senin gibi düşünüyorum. Yanlış kişilere doğru adımlar atılmaz. Ama doğru kişiyi buldun mu işte o zaman koşacaksın" dedi ve gülümsedi. Ben tamamiyle bitmişim. O an beni alıp tartsaydınız bir güvercin kadar hafif olduğumu görebilirdiniz. Sonra yine başka konulardan konuşmaya başladık. Neden sonra yolculuğumuzun sonuna gelmiştik. Benim bütün neşem aniden yok oldu ve içime hüznün yağmurları yağmaya başladı. O ise sevincini yitirmemişti. Mimarlık fakültesine vardık sayılırdık." Bu güzel muhabbetin için teşekkür ederim. Seni daha yakından tanıdığımı memnun oldum" dedi. Ben ise buruk bir ağızla benim için de öyleydi dedim ve zorla da olsa yarım yamalak bir gülümseme kondurdum dudaklarıma. Yerinden kalktı ve kapıya doğru gitti. Ben ise ardından bakıyordum. Kapı açıldı ve indi. Sanki bir daha göremeyecekmişim gibi hissettim. Ardından gidişini izlerken sanki bütün yaşadığım sevinçlerin bedelini o derin hüznüyle ödüyordum. Hem zaten insan mutlu olduğu kadar ardından acı çekmez miydi? Yada acı çektiği kadar ardından mutlu olmaz mıydı? O gitti ben ise on dakika sonra ineceğim yere kadar kafamı cama yasladım ve onun gülüşünü, sesini, gözlerindeki kendi yansımasını hayal ediyordum...

Akşam kaldığımız eve geldiğimde Kübra ve diğer arkadaşımız da gelmişti. Haftasonu ayrı geçtiği için büyük bir sevinçle beni karşıladılar ve oturup biraz muhabbet ettik. Kübra dalgınlığımı fark etmişti ve kalkıp odamıza geçmişti. Ben de ardından gittim ve Kübra'ya olup biten herşeyi detayı detayına anlattım. Ben anlattıkça dalgınlığım yerini yine

mutluluğa bırakıyordu. O anları sanki yeniden yaşıyordum ve sanki yeniden onunla zaman geçiriyordum. Kübra hiçbir şey söylemedi; sadece gülümsedi ve “artık bana söz düşmez, sen kalbini dinle” dedi. Gecenin geri kalanı onu düşünmekle geçti ve kulaklığımı takmış uzanırken uyumuşum. Rüyamda otobüste yaşadığımız anları yeniden yaşarcasına heyecanlı bir şekilde görüyordum. Uykudan uyanıp gözlerimi açtığımda terlemiş bir şekilde derin nefes aldığımı farkettim. Kalktım, saat sabahın yedisidi. Duşumu alırken yaşadığımız o güzel günün hayaliyle nefes alıyordum. Her tarafıma işlemişti hayali. Duştan çıktım ve not defterimi açtığımin farkına vardım. İçimdeki duygular bir şeyler yazdıracaktı bana. Ve sözler tesbih misali bir bir sıralandı defterimde...

Cennetin nasıl bir yer olduğunu

Hep merak ederdim.

Sonra sen geldin yanıma

Ve gözlerine baktım doyasıya.

Artık merak etmiyordum.

Ve hep cennete gitmeyi ümit ederdim

Sonra sen geldin yanıma

Ve gözlerine baktım doyasıya.

Hayalimin gerçek olmasına

Şahit olmuştum.

Çünkü yansımam cennetteydi.

O günün akşamında yazdığım şiiri sosyal siteye yükledim. Arkadaşlarımın çoğu hayran kalmıştı ama Kübra ve Emre dışında kimse hikayesini bilmiyordu. Yazdığım şiir beni çok cesaretlendirmişti ve artık saklamaya çalışmayacaktım. Kararlıydım Emre'yi kazanmaya. Zaten şiirimi okuyacağından ve onun için yazmış olduğumu anlayacağından emindim. Öyle de oldu. Bana yazmasını bekledim her dakika, saat,

gece. Sorular oluşacaktı kafasında ama ne soru soruyor ne de konuşuyordu. Günler geçti ve hiçbir şey yazmadı. Bana yazmadan geçen her gece bir hançer saplıyordu sineme. Umutlarım tükenmiş, pişmanlığım kat kat artmıştı. Dört gün dayanabilmişim buna ve ben sanki hiçbir şey olmamış gibi Emre'ye yazdım. Aşırı derecede soğuk davranıyordu ve kısa cevaplar veriyordu. "Şiirimi okudun mu diye sordum?", Evet diye karşılık verdi. Daha da hayal kırıklığına uğramamak için çıkmam gerektiğini söyledim ve sohbeti bitirdim. Gözyaşlarım sel olmuş akıyordu. Herşey bitmişti artık. Kendimi odama kapattım ve hiç çıkmadım. Haftasonu eve bu halde gitmemek için anneme çalışmam gerektiği yalanını söyledim. Haftasonum odamdan çıkmayarak geçmişti. Çok nadir bişeyler yedim ve su içtim. Kübra da bana eşlik etmek için yanımda kalmıştı benimle. Ağlayarak ve hayatın anlamını sorgulayarak geçen haftasonu bitmeye yakınken not defterim çarptı gözlerime. Açtım ve ona yazdığım şiiri tekrar tekrar okudum. Her harfinin boynu bükülmüştü, her harfi Emre'ye küsmüştü. Defterin sonraki sayfasını açtım ve gözyaşlarım eşliğinde başadım yine yazmaya...

Adını Sen Koy

Karar verdim senin gibi susmaya
Gerek yoktu zaten ipe, tasmaya
Göze almıştım ben en başından
İçimdekileri dışıma kusmaya

Tırtıldım, seninle oldum kelebek
Yaşamak isterdim seni sonsuza dek
Kanatlarımı maviyle boyarken
Vaktim doldu, başka ömrüm yok yedek

Bir gün bir ömürdür kelebekler için
Günlük değil, ömürlüktün benim için
Kanatlarımı çırparken sensizliğe
Ağladım sensizce, sessizce, için için

Dağıttım kafamın üstündeki bulutları
Öldürdüm yüreğimin içindeki umutları
Sensizliğe alışmaya çalışırken
Aştım kendi kendime bütün boyutları

Defterimi kapattım. Yatağıma doğru giderken bir rahatlama, bir kabullenmiştik hissi ağır bastı içimde. Şiirimi aynen sosyal siteye yükledim ve uyudum. Ertesi sabah odamdan çıkıp dersime gittim. Çok farklı biriydim sanki. Ben o eski ben değildim gibi. Bir iki gün sonra bir “Selam” mesajı geldi, yazar Emreydi. Önce yazmak istemedim, kızgındım ona ama beş dakika sonra kendimi teslim olmuş bir şekilde onun mesajına karşılık vermekten alıkoymadım kendimi. Havadan sudan muhabbetlerden sonra şiirlerimi çok beğendiğini ve yeniden yazmaya başladığım için sevindiğini söyledi. Ertesi gün yine o yazdı. Ona bişeyler olmuştu emindim. Bu kez her zamankinden daha samimi ve içten yazıyordu bana. Çabuk barışan biri değildim, inatçıydım ama konu o olunca herşeyde olduğu gibi bunda da istisnaydı. Birkaç güzel sözülle gönlümü aldı ve eski samimiyetimizi yavaş yavaş kazanıyorduk. Bir kez yandığım için çok dikkatli davranıyordum ama o benden çok istekli konuşuyordu. Bütün geceleri onunla yazışarak geçirmeye başadım ve yeni mutluluk kapım yine O’ydu. O kadar hızlı geçmişti ki içimdeki kırkınlık ben bile anlam veremiyordum. Celladına aşık sözü sanki benim için söylenmişti. Yine çok samimi konuştuğumuz bir gecede “Lütfen sorumu yanlış anlama. İlk başlarda benden hoşlandığını düşünüyordum. Hoşlanıyor musun benden?” diye sordu. Çok kötü köşeye sıkışmıştım. Ya yalan söyleyip sonsuza kadar pişman yaşayacaktım yada utana utana evet diyip arkadaşlığımızı da bitirebilen darbeyi vuracaktım. Biraz düşündükten sonra “Yani tam hoşlanmak değil de diğer erkeklerden çok farklısın” dedim. İkimiz de biliyorduk bu sözün “Hoşlanmak değil de sana aşığım”

olduğunu. O kadar şiirlerden sonra şüphe duymak bile gerekmiyordu buna. Biraz zaman geçtikten sonra “Sevgilim olur musun?” mesajı akciğerlerimin nefes alıp verişini durdurmuştu. Nefes aldığımı zannetmiyorum o an. Ne düşüneceğimi, ne cevap vereceğimi, ne tutum sergileyeceğimi bilmiyordum. Birkaç dakika sonra bütün cesaretimi topladım ve “Benim hiç sevgilim olmadı. Yarın cevabımı söyleyebilir miyim?” dedim. Olur dedi gülümserken. Cevabım belliydi o da biliyordu ben de ama o an öylece kabul edemezdim. Ertesi gün yine konuştuk ve artık sevgiliydik. İlk sevgilimdi ve olacağına inandığım son sevgilim. Birbirimizi iyi tanıyorduk ve ilişkimiz çok iyi ilerliyordu. Ailemin haberi yoktu tabi ve haber vermek için daha çok erkendi. Hayatımda yaşadığım en güzel histi çıktığımızda yanyana oturup konuşmadan durmak; sonra o saçım la oynardı ve güzel sözler söylerdi. Ben ise o anın hiç bitmemesi için dua ediyordum. İlişkimizde bazen küçük pürüzler, küçük kıskançlıklar olmuştu ama hepsini birlikte aştık. Başımı omuzuna dayıyordum ve dakikalarca hiç konuşmadan öylece duruyordum. Huzur kelimesi ayrı bir boyut kazanmıştı omuzuyla tanıştıktan sonra. Artık haftasonu eve gelmeyi hiç istemiyordum. Aylar geçti birbimize aşk bakışlarıyla bakarken. Hatta ilerde nerede yaşayacağımızı, düğünümüzü nerde yapacağımızı ve dahası çocuğumuza ne isimler koyacağımızı konuşuyorduk. Yanyana konuştuğumuz bir günde bana “Sana teklif ettiğimde seni beğeniyordum, sen de bütün kızlardan farklıydın. Ama şimdi sana aşığım hem de delice” demişti. Yalan değildi bu ikimiz de inanmıştık. İnsan daha ne ister ki? Hele ki parmakları

parmaklarıma kilitlenip birlikte el ele yürüdüğümüz yollar. Aylar geçti, dönem bitti. Okulun ikinci döneminde ilişkimiz hasar görmeye başlamıştı. Sanki eskisi gibi aşkla bakmıyordu bana ve bu beni aşırı derecede rahatsız ediyordu. Bölümündeki güzel kızların Emre'den yardım istemesi ve hiç beni düşünmeden onlara yardım etmesi sinirimi bozuyordu. Onlar mıydı bana aşkla bakan gözlerin ışıltısını azaltan? Neden eskisi gibi aşkla bakmıyordu bana? Neden eskisi kadar zaman ayırmıyordu bana? Sorular çoğaldıkça ilişkimizi daha da sorgulamaya başladık ve çok sert tartışmalar yaşadık. Ne kadar da sert tartışmalar yaşadıysak ona olan sevgim bir gram bile azalmamıştı, tam aksine daha da artmıştı. Bunları da aşacağımıza emindim, sadece anlık nazlar, anlık ruh halleri diye düşünüyordum. "Bu böyle olmayacak Büşra, ara versek iyi olacak" mesajıyla sarsıldım. Çok engeller aşmıştık birlikte ama bu sefer isimle hitap etmesi, aramıza ben-sen girmesi bütünlüğümüzün bozulduğunun ispatıydı. Hiçbir şey yazmadım, şaşırmıştım. Geri dönüp özür dilemesini bekledim günlerce, haftalarca, aylarca. Not defterim şiirlerle kabarmaya başlamıştı. Bana her yazmayışına kızmam, gidip gelmeyişine isyan etmem not defterime bir şiiri daha kazıtıyordu tırnaklarımla. Artık geri dönmeyeceğini kabullenmiştim. Ağlamaktan yüzüm gözüm şişmişti. Ben artık bitmiştim...

Hayalinle Savaşmak

Gücüm kalmadı artık savaşmaya
Sana mahkumken isyan çıkarmaya
Hayalinle her gece boğuşmaya
Gücüm kalmadı artık savaşmaya

Yıprandım, yoruldum, bittim
Hayallerimi bir tarafa ittim
Sen kaldın da ben mi gittim?
Gücüm kalmadı artık savaşmaya

Bir bakışın yeterdi gönlümü kanatmaya
Varlığın bile yeterdi farkını yaratmaya
Hele o gülüşün nefesimi daraltmaya
Gücüm kalmadı artık savaşmaya

Yokluğuna alışmışım. Yada alıştığımı zannediyordum
gecenin birinde milyonlarca acıyı içime atıp hıçkırarak
ağlayana kadar.

Tıpkı Aşk Gibi

Bir zamanlar neydin, şimdi ne'sin
Kulaklarımdan çekilmeye başladı sesin
Hele yanyanayken vazgeçilmez nefesin
Sönüp gitti içimde tıpkı aşk gibi

Senden geriye bir tek gülüşün kalacak
Karanlık gecelerimde bir mum misali yanacak
O tebessüm içinde ne hayaller barındıracak
Yakıp gidecek içimi tıpkı aşk gibi

Sensizlik alışması çok zor bir durum
Sen gitsen de ben senden gidemiyorum
Her çırpınışta içimde daha da eriyorum
Yanıyorum, bitiyorum tıpkı aşk gibi

Ne kadar yas tutarım ardından bilemem
Sen eskisine dönsen de ben artık dönemem
Senden başkasını senin gibi sevemem
Sen de bittin içimde tıpkı aşk gibi.

Aylar geçti, hatta yıl oldu gidişinden. Kabullenmiştim onsuzluğu ister istemez, bütün umutlarımı da tüketmiştim ama içimdeki sevgi bazen nefret korları serpsem de tamamiyle bitmiyordu. Unutamadım ve unutamayacağım.

Derler ki:

Nasıl başlarsa öyle gidermiş ilişkiler. İlk izlenimde belli olurmuş bir ilişkinin kaderi. Elbette ilerde yaşanacak güzel şeyler bütün ilk izlenimleri değiştirebilir hatta tersini de çıkarabilir ama ilk izlenimde etkilenmemiş bir ilişkinin güçlü olmayan temellerinin üstüne istediğın kadar güzel anı inşa etsen de depremlere dayanıklı olmazmış. Zaman sabırsız davranırmış inşa edilen onlarca güzel anıyı yıkmak için.

Sensizlikle Kavrulan Ben

Özlemin yüreğimi parçaladıkça
Gözlerimde yaş dinmez oldu
Mazideki anılarımızı kurcaladıkça
Hatıralar gözyaşlarımı silmez oldu

Hayatıma girdiğin günden beri
Gözlerim uyku görmez oldu
Arkanı dönüp gittiğinden beri
İçimdeki yangın sönmez oldu

Sensizlik kemirdikçe beynimi
İçimdeki sesi duymaz oldu
Bastırmak istedikçe özlemimi
Ellerim varlığını sormaz oldu

Hayallerle avunurken ben
Rüyalarım canımı yakmaz oldu
Öyle bir gittin ki benden
Gözyaşlarım da akmaz oldu

Rüyama girince hayalimden
Bıraktığın izler uyutmaz oldu
Yıllar geçse de üzerinden
Gözlerim gülüşünü unutmaz oldu

Şiirler

Bugün yine bastırdım feryatlarımı,
sessizce bağırdım çığlıklarımı,
sonra hafiften sildim yanaklarımı.
Bugün yine savaştım yokluğunla.

Nasıl ki ses etmez
Susar gönlüm sözlerine
Öyle de sana susar gönlüm
Baktıkça gözlerine

Nasıl ki ses etmez
Susar gönlüm sözlerine
Öyle de uzar ömrüm
Baktıkça gözlerine

Nasıl ki ses etmez
Susar gönlüm sözlerine
Öyle de kazar ömrüm
Mazarımı gözlerinde.

Bazen gecenin bir saatinde
Çıkıp yürümek istiyor canım
Adres, zaman, hava
Farketmeksizin yürümek;
Sonra otur oturduğun yerde
Diyor diğer yanım
Sanki yollar seni
Ona götürecektir.

Hani bir gülüşün vardı senin
Beni benliğimden alan
Hani bir bakışın vardı senin
Bize son hatıra kalan.

Yazdığım şiirlerin her harfinde
İsmiini gizledim, göremezsın;
Benim gibi sevmediğın sürece
Sen aşk nedir, bilemezsın.

Senden önce hep dudakların gülümsemesini gördüm,
Sende farkettim gözlerin de gülüp kakhaha attığını.
Senden önce hep ayak üstü zıplamayı gördüm,
Sende farkettim yüreklerin hoplayıp zıplamasını.
Senden önce gördüğünü zanneden bir kördüm,
Şimdi ise senden başkasını görmeyen bir kör.

Geceler serin
Yıldızlar solgun,
Hislerim derin
Yüreğim yorgun.

Sesin yankılanırdı kulaklarımda ve
Gülüşün canlanırdı göz kapaklarımda.
Özlemin taşardı içimde ve
Gözyaşlarım belirirdi yanaklarımda.

Bıktım artık bu kalabalık
Duygu trafiğimden.
Meğerse içimde
Ne İstanbul'lar gizliymiş.

Biri “umut” mu dedi?
Ben umudu “unut”ta yitirdim.

Sen hem gördüğüm en güzel rüya
Hem de ödümü patlatan kabusumdun.
Sen yokluk ile varlık arasındaydın,
Sen gerçek ile hayal karışımıydın.
Sen içimi titreten bir karabasan gibi
Hem ispat etmek için yetersiz
Hem de inkar etmek için çoktun bende.

Özlemişim iç çekmeyi,
Söz dzmeyi,
Seni düşünmeyi;
Yazmaya çalışmayı
Ama yazamamayı,
“Sen” diye başlayıp
Saatlerce tıkanmayı.
Gözlerinin denizinde
Özgürce yıkanmayı,
Hep seni hatırlamayı,
Hayalini kurmayı,
Çayın dibine vurmayı,
Seni yaşamayı özlemişim.

Özlemek;

Geceleri sokaklarda mutluluğu aramaktır,

Bulamayacağını bile bile.

Özlemek;

Seni gözlerinin önünde yaşatmaktır,

Gerçek olmadığını bile bile.

Ve özlemek;

Sen giderken bir şey yapmamaktır,

Donakalmak; göz göre göre.

Özlemek;

Harflerini satır başlarında saklamaktır,

Hiç görmeyeceğini bile bile.

Özlemek;

Hep geri döneceğine inanmaktır,

Gerçek olmayacağını bile bile

Ve özlemek;

Sen giderken bir şey yapmamaktır,

Yarım kalmak; göz göre göre.

Yitirdiğim Hatıra

Söyleyemediğim bütün şarkılar
Şimdi dilime dolanıyor,
Yazamadığım bütün mısralar
Şimdi kalemime sarılıyor.

Yaşadığım bütün anılar
Şimdi gözlerimde canlanıyor,
Bağıramadığım bütün nidalar
Şimdi kulaklarımda yankılanıyor.

İçimde beliren duygular
Şimdi seni arıyor,
Bakışlarımdaki dalgalar
Şimdi durgun kalıyor.

Özlem belirdikçe gönülde
Zaman yavaşlarmış ömürde,
Yaşadığım bütün anılar
Şimdi isyanlarda derinde.

Hayat o kadar acımasız ki bazen,
Gölmeyi bile unutuyorum.
Sonra o tatlı gülüşün geliyor aklıma,
Ve ben bütün hayatı unutuyorum.

En zifiri gecenin bile
sonu aydınlıktır demişler.
Neyleyim sensiz aydınlığı ben.
Güneş doğacak doğmasına,
Doğmadan gel sen doğ bana

Ve sen bayan;
Güneşin doğmayacağı güne kadar benimsin.
Benim olmazsan;
Güneşin doğuşu çok da bir şey farketmez.

Gece karanlıktan ibaret değildir.
Aslında bütün aydıkları barındırıyor kalbinde;
görebilmek gerekir.
Dost ol geceyle görebilmek için aydınlıkları.
Korkma ele vermez sakladığın sırları.
En iyi sırdaştır sana gece,
Anlat ona dertini hece hece.

Sen bana öl de,
Ben sana gülüm diyeyim.

Sen beni öldür,
Ben seni güldüreyim.

Uzanmışsın yanımıda sevgilim.
Önümüzde bir sürü yıldız var
şahitlik etmek için gelmişler bahçemize.
Önce sen evet diyorsun dolunaya, ardından ben.
İyi günde de, kötü günde de ayrılmayacak ellerimiz.
Sonra dolunay da kıyıyor nikahımızı.

Önce aşkını soldum,
Sonra gözlerinde hapsoldum.
Ayaklandı içimde bütün duygular,
Şimdi sağduyum ayaklar altında.

Bakışların; kalbimde saklanan
En tehlikeli pusu,
Gözlerin; yağmurdan sonraki
Toprak kokusu.

Su hayattır, ve sevgilim deniz gözlü olacaksa eğer
Ona ‘suyun berraklığı kadar seveceğim’ sözünü vereceğim.

Peki ya siyah, kahverengi olursa gözleri?
Onlar toprağı, ölümü hatırlatıyor bana ve ben sevgilime
‘Seni sonsuzluk kadar seveceğim’ sözünü vereceğim

Sakallarımda gizledim
Sana yazdığım şiirlerin kafiyelerini.
Ne zaman yokluğuna kızsam
Kesirim sakallarımı.
Ve ardından pişman olup
Hece hece özlerim seni.

Yaşlandığında yüzündeki kırıışık çizgilerine

Şiir yazdığım.

Var mısın engelleri birlikte aşmaya?

Birlikte yaşamaya?

Birlikte yaşlanmaya?

Bir seninle yüzleşemedim,
bir de seni aklıma getiren geceyle..

Ah bu dedikodu.
İnsanlar dedi diye
Bizi ayrı ko'du.

Başucumda yerin
Yanağında elin,
Gamzemde parmağın
Alnımda dudağın eksik.

Yüreğim de ilkbahar havaları gibi;

Bir bakmışsın güneş açmış,

Bir bakmışsın huzurum kaçmış.

Bazen yağmurlu gözlerim,

Bazen de yağmuru özlerim.

Bütün ömrümü geçirmek istediğim
insanlar oldu hayatımda.

Ölene kadar beni mutlu edebilecek.

Sen bunlardan biri olmadın.

Ömrüm az kalmaz mı sana?

Ancak sonsuzluk yeter buna.

Ömrüm değil,
Ahiretim ol sevgilim.

Burnu, gözü, dudağı
O kadar güzeldi ki;
Bin ömrüm olsa
Bin ömrümle yetinirdim ben.
Ve ne zaman şiir yazsam gözlerine
Saçına, tenine mahçup olurdum ben.

Emanet aldığını
geri getirmeyenlere de kırgınım;
Mesafelere mesela...

Sonra arkana bakmadan gittin.

Baksaydın eğer;

En çok ağlayan iki göz değil,

İki söz görecektin.

Gittiğinde en çok söylediğin

‘Seni seviyorum’lar ağladı.

Ne sen Leyla'sın ne de ben Mecnun
Geçiyor geceler bak yatarak yorgun.
Varsa aklında gitmek düşünmeden git
Ne sen Julie'sin ne de ben Brad Pitt.

Seninle şöyle gece karanlığında
'O yıldız senin, bu yıldız benim'
Tartışması yapamadık.
Şimdi yoksun ya yanımda;
Neyleyim bütün yıldızların benim oluşunu.

Gözlerin bayan;
Gözlerin ölüm nedenim.
Ve gamzelerin;
Gömecekleri yerim.

İyi ki ömrümdesin dediğim
birçok kişi var.
Ama sen bayan;
Sen iyi ki ömrümsün.

Kusuyor içindekileri geceler

Kaldıramıyorum ağırlığı

Susuyor içimdeki heceler

Kabullenemiyorum ayrılığı

Hüzün en çok bu saatlere yakışır
Ve özlem en çok sana;
Yüzün en çok avuçlarıma yaraşır
Ve özlemek en çok bana.

Beklemek seni;
Gelmeyeceğini bile bile
Yolunu gözlemek.
Beklemek seni;
Yağmurlu bir İstanbul gecesinde
Seni özlemek.

Beklemek seni;
Toprak kokusunda saklanan
Özlem gibi.
Beklemek seni;
Mısralarımın özlediği
Gözlerin gibi

Bu saatler...

Bu saatler hep gönölde saklanan incileri

Açığa vurma saatleri.

Gün boyunca dış dünyanın hükmettiğı aklına

Duygularının isyan çıkartıp hükmetme saatleri.

Bu saatler yorgun gözlerin uzaklara dalma saatleri.

İlerleyen takvim yapraklarına aldırmadan

Hep geçmişte takılıp kalma saatleri.

Bu saatler acıyı bastırma saatleri;

Ağlamama, ağlayamama saatleri.

Müzik çalardaki oynat tuşunun

Tecavüze uğradığı saatler bunlar.

Bu saatler hüzüne dair en güzel saatler

Ve hüznün en çok bu saatlere yakışır

En güzeli de ne biliyor musun?

Yanımda olsaydın

Sevemezdım seni bu kadar.

Ben seni değil,

Seni sevmeyi sevmişim.

Şairlerdir asıl kasaplar;
En çok onlar öldürür satırla sevdiklerini.
Kimi satır arasında boğar sevgiliyi,
Kimi son satırla vurur darbeyi.

Yazmak Kaldı Geriye

Yine çöktü saçıma aklar
Müpteladan beni kim aklar
Her aklıma geldiğinde ağlasam
Çoktan deniz olmuştu yanaklar.

Yine yazmak düştü geceme
Ulaştı özlemim rekor dereceme
Her yazdığımda ağlasam
Çoktan sel vurmuştu ilk heceme.

Yine bakışlarımın ucunda bulutlar
Yine bulutlar ikimizi sayıklar
Her gökyüzüne baktığımda ağlasam
Çoktan kayıp gitmişti yıldızlar.

Yine çöktü yüreğime özlemin
Yine aklıma geldi gözlerin
Her özlediğimde ağlasam
Çoktan dağ olmuştu izlerin

İlerlemek istiyorsa insan arkasına bakmamalı. Bir şeye bağlanmamalı öyle. Doğduğu yeri, büyüdüğü mahalleyi, arkadaşlarını, kan kardeşlerini, sevimli kardeşlerini, şevkatli annesini, kahraman babasını geride bırakıp ulaşmak istediği hayallerine ilk adımlarını yavaş yavaş, ağır ağır atmalı. İçinde duyguları kabarcak fakat belli etmemeli dışına. Lakin en küçük bir kıvılcım bile gözyaşlarını sel yapar. Bastırmalı içindeki fırtınayı. Nasıl olsa o an gelir çatar, anlamazsın zamanın nasıl geçtiğini ve şimdi zaman ayrılık zamanı, zaman arkaya bakmama zamanı. Bakmıyorum arkama ve arkada bıraktıklarıma, bakmamalıym da. Şayet baksam arkama dayanamaz yüreğim ayrılığa ve gidemem buralardan. Akciğerin dibine kadar çekilen derin ve uzun bir nefesten sonra gözlerimi kapatıp yaslıyorum başımı otobüs koltuğuna. Tam da gideceğim yerde beni bekleyen güzellikleri düşünmeye çalışırken küçük kardeşimin ‘abi’ diye seslenişi yankılamak kulaklarımda; bağıma hançerler saplanacak. Nefesim daralacak ama alışmalıyım buna. Ben sakinleşmeye çalışırken ikinci bir darbeyi ailemin bana sevgiyle bakan bakışları vuracak. Ne kadar da kapatsam gözlerimi hep onlar canlanacak gözlerimde ve içimde yeni fırtınalar kopacak. Sonra yaşadığım anılar gelecek gözlerimin önüne; arkadaşlarım. Yıllarım deli dolu geçmiş ve o kadar hatıra olmuş ki hayatımda; düşündükçe buruk bir gülümseme kaplıyor yüzümü. Yarım yamalak gülümseyeceğim çünkü anılardan uzaklaşmak hafiften koyar insana. Orada yeni arkadaşlarım olacak, yeni mutluluklar tadacağım ama hiçbirisi aynı olmayacak buradakilerle. Kimi zaman kız kulesine anlatacağım yaşadıklarımı, kimi zaman da yıldızlara fısıldayacağım duygularımı. Beni duymak isterseniz gözyüzüne bakın; illa ki bir çift söz bırakmışımdır hepinize. Zaman arkaya bakmama zamanı, zaman ayrılık zamanı. Gidiyorum içimde yaşadıklarımla, gidiyorum hepinizden birer parçayla, gidiyorum sonsuz şükranlarımla.

Hakkınızı helal edin dostlar.

Ben ki insanım
Kalkmış seni şiirlerime
konu etmeye çalışıyorum.
Nasıl yazarım ki
Güzelliğini şiirlerime?
Oysa sen
Yaradanın en güzel şiiri.

İçimde bir dünya vardı
Seninle ısınan.
Şimdi bir gün doğumuna daha
Şahit oluyorum sensiz.
Yanımda olsaydın;
Güneşe gerek kalmazdı.

Elimde olsa;
bütün mesafeleri yok eder
Bütün mahalle tabularını kırar
Kokunun sindiği bütün caddeleri
Satın alırdım.

Cennet manzarasını da gördüm
Cennetimin fragmanını da.
Şimdi sen gidiyorsun ya
Mutluluğum kalacak geçtiğimiz sokağında.
Sonra anılar saracak her yanıma
Nereye gitsem seninle gideceğim
Ama senden hiç gidemeyeceğim.
Hiç de gitmek istemeyeceğim.
Yalnızlığım kadar olacaksın yanımda.
Hep de kal her an aklımda
Geçerken geçtiğimiz yolları tek başıma;
Varlığını soracak kaldırımlar, otobüsler, metrolar.
Gülüşünü düşünün düşünün gideceğim
Değil bir tek bana
Bütün evrene yetecek gülüşündeki enerji.
Hele o içten, derin bakışların
Mutluluk sihiri saklı sanki
Çünkü sen ne zaman bakarsan ben gülümserdim
Cennet manzarasını da gördüm
Cennetimin fragmanını da
Şimdi sen gidiyorsun ya
Beni de götürüyorsun yanında.
Hem kendine hem de
Kendime iyi bak...

İyi ki seni tanıdım;
Yoksa anlamı yoktu hayatın
Olmasaydın aklımda.

İyi ki özlemek var;
Yoksa geceden sıkılırdım
Hayalin olmasaydı yanımda.

İyi ki sevmek var;
Yoksa hayattan sıkılırdım
Gözlerin olmasaydı canımda.

Bıraktığın Son Hatıra

Denize bakmak seni hatırlatıyor artık
Dalıyorum geçmişe ve geçmiştekime
Ne kadar da geçmese geçmiş olanlar
Geçtiği kadar özgürüm hayallerime

Seni içimde yaşatan aşk değil
Aşık da değilim aklımdakine
Ne kırgınım, ne kızgın, ne öfkeli
Ne de mahçubum hatıramdakine

Hayallerime adım adım yürürken
Bakmamam lazım arkamdakilere
Sen öyle girmişsin ki kalbime
Artık aşık olamıyorum etrafımdakilere

Sen rüzgârın esmesine
Ben yârin sevmesine hasret

Sen umutlu yarına
Ben umutsuz yârıma hasret

Sen gecenin mutluluk verişine
Ben yârimin rüyama gelişine hasret

Sen hikayeye, şiire, gazele
Ben senin gibi güzele hasret

Sen benim sohbetime
Ben senin hasretine bile hasret

Sen hiç dönmeyecek birine
Ben hiç bilmeyecek birine hasret

Sen bana;
Ben sana hasret.

Eksiğim Be Hayatım

Yarım kalmış bir hayata, gecenin yarısında

Yazılan bir şiir eşlik ediyordu.

Gecenin yarısıydı,

Gençliğin ortasıydı,

Daha aşkın ilk hatasıydı

Seni sevdiğim vakit.

Yarım kaldı;

Yarın kalmadı.

Benden ne umut var artık

Ne de mutlulukta bir boyut.

Seni sevmemle başlamıştı oysa hayatım

Meğerse kaderimmiş bitkisel hayatım.

Yaşamım yarım, nefesim ağrım

Bundan sonra ben körüm, sağırım.

Darma duman yüreğime rüzgâr bile uğramıyor

Ne heyecanı kaldı hayatın, ne de tutulacak bir yanı.

Şimdi ne bir beklentim kaldı, ne de dermanım.

Hayatım diye seslenişin acıtıyor haytımı

Bundan sonra ben bitkisel hayatım,

Bundan sonra ben eksiğim be hayatım.

Gözlerini gördüğüm andır bayram
Ve uzun zamandır gelmiyor bayram bana.
Özledim bayramı, özledim seni.

Aşkından delirdi diyorlar arkamdan
Keşke deli olabilsem
Her gün görürdüm gözlerini

facebook.com/ibossali

instagram.com/ibrahim94ali

twitter.com/ibrahim_ali__

aliui@itu.edu.tr

the-iboss@hotmail.com